

LUTHERSK KIRKETIDENDE

TEMANUMMER: "EN ÅPEN KIRKE I MØTE MED INNVANDRERE"

INNHOLD

Åpenhet og religionsmøte / Møte med innvandrere i en lokal menighet / Hverdagsdialog - Erfaringer fra tverrkulturelle kvinnegrupper / Religionsmøtet utfordrer med på hvem jeg er / Møte med andre beriker / Det iranske kristne fellesskapet i Oslo - eksempel på utvikling gjennom innvandring / Integrering av innvandrere i kirken - ett mål, flere veier / Fra bispedømmerådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

Nyttårsdag (Jesu navnedag) - Jørund Midttun

Kristi åpenbaringsdag - Chen Xida

1. s. e. Kr. åp.dag - Sartoe Kolaco

Vi inspireres og utfordres på vår egen tro i møte med andre

Åpenhet og religionsmøte

Årets Kirkemøte har overskriften: "En åpen kirke". En side ved denne åpenheten angår møtet med innvandrere som er kommet til Norge. Året 2006 har til overmål vist at dette er en tematikk som krever fornyet oppmerksomhet. Dette temanummeret av

Luthersk Kirketidende er da også viet denne utfordringen. Vi fokuserer blant annet på Den norske kirkes møte med kristne fra andre land og kulturer, viser glimt fra egne innvandrer-menigheter og formidler ulike erfaringer fra tverrkulturelle og tverreligiøse møteplasser.

Raustøls bidrag handler om det som utvilsomt fremstår som mest teologisk utfordrende ved kirkens møte med innvandrere, nemlig religionsdialogen. Dette temaet er også egen sak på årets Kirkemøte der delegatene inviteres til å slutte seg til dokumentet "Veiledning i religionsmøte". Dette er et ressursdokument for menighetene, utarbeidet av Teologisk Nemnd for Mellomkirkelig Råd, som på få sider tar opp religionsmøtet på en både prinsipiell og praktisk måte. Veiledningen presenterer og utdypet noen viktige holdninger og prinsipper:

- Vi søker pålitelig kunnskap og omtaler andre slik at de kjenner seg igjen
- Vi møter enkeltmennesker og religiøse tradisjoner på samme tid
- Vi representerer både oss selv og kirken
- Vi lar de andre besvare hva som er viktig og mindre viktig i deres religion
- Vi lar ikke majoritetsreligionen definere hvordan det er å være minoritet
- Vi inspireres og utfordres på vår egen tro i møte med andre
- Vi kan utfordre det vi opplever som problematisk i den andres tro og religion
- Vi ønsker at menn og kvinner i alle aldre skal delta i religionsmøtet
- Vi er åpne om egne motiver
- Vi samarbeider økumenisk
- Vi utsetter oss for risiko og viser sårbarhet

Av de aller vanskeligste spørsmål i denne tematikken, er bønner: Kan mennesker med ulik tro be sammen, og i så fall hvordan og på hvilke premisser? Veiledningen skjelner mellom *interreligiøs bønn* (der man ber sammen med mennesker av en annen tro), *multireligiøs bønn* (der mennesker med ulik tro ber hver sine bønner samtidig) og det å være *tilstede under andres bønn*.

Disse tre bønneformene kommenteres i veiledningen slik: "Tilstedeværelse under andres bønn er ikke problematisk for en kristen. I en del situasjoner kan multireligiøs bønn være et godt uttrykk for både fellesskap og skillelinjer i en tverreligiøs situasjon. Noen ganger kan interreligiøs bønn være naturlig og

riktig for eksempel i en akutt krisesituasjon i en tverreligiøs familie. Men interreligiøs bønn må ikke skje på bekostning av den kristnes integritet. I slike tilfeller er det ikke tilrådelig å delta."

Det mest kontroversielle her er trolig det som sies om interreligiøs bønn. Etter min mening gis det her en balansert rettledning, så langt den rekker. Det er prisverdig å våge å gå så konkret til verks at man omtaler bønn i "en akutt krisesituasjon i en tverreligiøs familie". La oss tenke oss et eksempel: En muslimsk mor og en kristen far står ved senga til sitt

alvorlig syke barn. Dersom de der og da opplever det som naturlig, ja, som nødvendig å be ikke bare hver for seg men også sammen, vil det da kristelig sett være nødvendig å advare mot det?

Fenomenet interreligiøs bønn må imidlertid vurderes annerledes dersom vi flytter oss ut av den familiære krets og over i den offentlige. Noe som kan la seg forstå og forsvare i en særlig situasjon i familien, kan ikke dermed anbefales også som liturgisk ordning. Dette er et forhold som etter min vurdering gjerne kunne vært drøftet mer i veiledningen. Riktignok leser vi at "det er forskjell på privat bønn og et offentlig tillyst møte", men blir ikke dette likevel noe snaut i forhold til problemets omfang og mulige konsekvenser?

Så langt jeg kan se vil en kirke som åpner for interreligiøs bønn i liturgisk sammenheng, komme til å avlegge et for harmoniserende vitnesbyrd utad om kristendommens forhold til andre religioner. En slik praksis virker fjern i forhold til Det nye testamente, og den lar seg ikke forene med forpliktelsen på evangeliet om Kristus og hans enestående stilling som mellommann mellom Gud og mennesker.

Vi ønsker oss en åpen kirke - ikke minst overfor mennesker med en annen religion. Her er mye gjort og enda mer ugjort, også i den direkte religionsdialogen både lokalt og nasjonalt. Men en kristen åpenhet er alltid samtidig også bekjennende. Og bare i den grad den bekjenner Kristus, er kirken virkelig åpen.

HALVOR NORDHAUG
Halvor.Nordhaug@mf.no

Møte med innvandrere i en lokal menighet

AV INGRID VAD NILSEN

Ingrid Vad Nilsen er prost i Vinger og Odal og leder i Mellomkirkelig Råd for Den norske kirke. I Kongsvinger ligger et asylmottak og kommunen har gjennom mange år bosatt mange flyktninger. I tillegg er det flere arbeidsplasser i kommunen med et stort innslag av internasjonal arbeidskraft (Statistisk sentralbyrå og Kongsvinger sjukehus).

Noen mennesker vi har møtt

"Adam" kommer fra en ortodoks kirke. Han kan lite norsk og engelsk, og hans gudstjenestefeiring er ganske annerledes enn vår. I begynnelsen ba han sine bønner halvhøyt underveis i gudstjenesten slik han er vant med, han bøyde seg i benken, slo korsets tegn og levde sitt eget bønneliv mens gudstjenesten gikk sin gang. Det var vel ikke fritt for at han fikk noen blikk - det var jo ikke så godt å vite om det var en alkoholpåvirket eller psykisk ustabil person som hadde forvillet seg inn...

Nå sitter Adam stille i benken. Men han kommer heldigvis fortsatt.

"Hannah" kommer fra et afrikansk land med rike musikktradisjoner i kirkene. Hun har fått oppholdstillatelse og arbeider hardt for å lære seg norsk - både språket, vanene, arbeidslivet og kirkelivet. Når vi stolt har lært oss sanger fra hennes land, rister hun som regel på hodet uten gjenkjenning. Våre forsøk på å inkludere

noe av det vi tror er hennes religiøse arv i vår gudstjenestefeiring, fungerer sjelden. Hun ber Fader Vår på norsk sammen med oss andre selv om vi har oppfordret alle til å be på sitt morsmål. Hannah er oppatt av å tilpasse seg det norske og lære våre kirkelige koder for god atferd.

"Adele" kom hit med tre barn fra et afrikansk land. Både hun og mannen har høyere utdanning, og han var i fast jobb da resten av familien kom i familiegjennforening. "Adele" synes gudstjenestene våre er stillestående og lite fylt av liv og glede. Hun lengter etter et rikere fellesskap. Vi utfordret henne til å ha et vitnesbyrd i en gudstjeneste og synge noe som betydde mye for henne, og som kunne gi oss en opplevelse av det hun savnet. Hun ga et levende vitnesbyrd likt det mange av oss har vokst opp med, og stor var overraskelsen da sangen hun sang til slutt var "Blessed Assurance" eller "Salige visshet". Det er jo en amerikansk sang som vi også kjenner godt på norsk!

En åpen kirke

Kirkemøtet i år har vært samlet om tema: "en åpen kirke". Ofte betyr det i praksis å komme som du er, men bli som oss hvis du vil trives her. Vi ønsker på samme tid at kirken skal være kontekstuell og speile det lokalmiljø vi er en del

av, og også at kirken skal være åpen for alle, og en del av den globale kirke som inkluderer mennesker med ulik bakgrunn både språklig, etnisk og sosialt.

Dette er en stor utfordring for alle menigheter som har eksistert en stund. Vi kjenner utfordringer mellom generasjoner med samme sosiale, etniske og språklige bakgrunn. Og jo flere nye variabler som legges til, jo større er utfordringene i å favne mangfoldet og få det til å fungere godt sammen. I det øyeblikk menigheten rommer mennesker fra hele verden, blir utfordringene og dilemmaene bare mer kompliserte jfr. eksemplene ovenfor.

Nå vil mange innvende at problemet snarere er at det ikke er mennesker fra hele verden i kirkebenken, selv om vi vet at de bor innenfor den geografiske menighet. Men hos oss er det ikke uvanlig at det er mennesker fra Afrika, Latin Amerika og Asia til stede på en vanlig høymesse. Vi har asylmottak i byen, og vi forsøker å invitere inn til menighetens gudstjenester, samtidig som konfirmanter jevnlig besøker mottaket og spiller fotball og gjør andre ting sammen med barna der. Da vi hadde prostivisitas i fjor, inviterte vi til et møte med ulike innvandrergupper. Til sammen har dette kanskje ført til at folk våger seg til kirken. Men hva gjør vi så?

Utfordringer i møtet med "den andre"

Eksemplene over viser at dette ikke er enkelt. Adam har ikke oppholdstillatelse. Derfor har han ikke hatt tilbud om språkopplæring og integreringsprosessen kommer ikke i gang. "Hannah" er i full gang med "å bli norsk", og deltakelse i gudstjenester er en del av dette. Hun ønsker å lære seg alle kodene for å bli integrert og har ikke noe uttalt ønske eller behov for å gi oss noe av hennes åndelige tradisjon. "Adele" behersker språk, har en utdanning Norge etterspør, og barna er fullt ut "konkurransedyktige" i norsk skole. Hun har noe å bidra med for å gjøre vårt gudstjenestefelleskap rikere, og hun stiller også "krav" om at vi må bli bedre dersom hun skal oppleve menigheten som sitt åndelige hjem. Det finnes altså ikke en felles fasit for disse tre, like lite som for tre nordmenn i kirkebenken en søndag. Vi har alle ulike behov og opplever ting forskjellig.

Lokale erfaringer

Men vi har våget å snakke om dette på en slik måte at vi øker bevissthetsnivået vårt. Vi har av og til noen engelske setninger i åpningen av gudstjenesten, vi oppfordrer alle til å be Fader Vår på sitt morsmål, vi leser av og til bibeltekster på flere språk, og vi forsøker å "se" hver enkelt som kommer. Det tar tid, men det må til. Noen ganger blir vi forsøkt utnyttet av mennesker som så inderlig ønsker å få oppholdstillatelse, at de kommer til kirken for å kunne hente ut en attest om at de har vært der regelmessig, eller de søker dåp eller ekteskap i håp om å få bli.

Vi har etablert et internasjonalt utvalg i menigheten som har gjort forsøk med internasjonale gudstjenester og cafe. Vi bruker menighetsbladet til positive historier om nye innflyttere, og vi utforsker hele tiden hvordan vi på best mulig måte kan integrere og inkludere mennesker med annen språklig og etnisk bakgrunn enn det norske.

Lokaløkumenisk samarbeid

Fordi vi har et godt økumenisk samarbeid i byen, forsøker vi å hjelpe hverandre. Den katolske menigheten er flerkulturell og tar selvsagt gjerne imot alle katolikker. Katolske, utenlandske kvinner gift med norske menn kommer med barna sine til dåp, og vi bruker tid på å si at de er velkommen, og at det også er en katolsk kirke her som vil gi dem den oppfølging av dåpen som de er vant med fra sitt hjemland. Frelsesarmeen har et tettere fellesskap enn vår menighet kan tilby. Dette er viktig for mange nykommere til landet. Og pinsebevegelsen har mye av det "liv" som mange innvandrere etterspør. Det viktigste for oss er at vi i byen klarer å fange opp kristne innflyttere og gi dem et åndelig hjem enten det blir i den ene eller andre menigheten.

Når det er åpenhet og trygghet i det lokale økumeniske fellesskapet, kan det fungere svært godt i forhold til utfordringer på dette området. Og vi opplever at vi utfyller og hjelper hverandre på en god måte. Ettersom det hører til de absolutte sjeldenheter at innflyttere tilhører lutherske kirker og av den grunn oppsøker vår kirke, blir det økumeniske samarbeidet enda viktigere.

Den globale migrasjonenes utfordringer

Migrasjonen øker i verden, og det fører til nye eklesiologiske virkeligheter. 1 av 50 mennesker lever i dag utenfor sitt hjemland. 25 mill. av disse lever ufrivillig utenfor sitt hjemland. I tillegg kommer giftemål over lande-/kulturgrenser og alle som frivillig bosetter seg i nye land på grunn av klima eller arbeid. Alt det nye innvandrere bringer med seg kan både berike, men også splitte og segregere kirkelige fellesskap.

Men det bibelske vitnesbyrd gir oss ikke noe valg. Allerede i 3 Mos,19, 33-34 bes vi om å ta vel imot innflyttere, og Paulus formaner oss i Rom 15,7 til å ta imot hverandre slik Kristus har tatt imot oss. Derfor er det ikke valgfritt for kristne å ta vel imot mennesker som flytter inn i våre lokalmiljøer, eller som oppsøker kirken. Å engasjere seg i asylsøkeres og innvandreres situasjon kan være en politisk handling i seg selv i et land som har strenge regler for hvem som skal få lov til å være her, og hvem som må ut til en usikker framtid. Men gjennom historien har vi mange eksempler på at Kirken har tatt dette ansvaret. Både gjennom diakonal handling, men også gjennom å dele guds-

tjenestefellesskap og stå sammen i solidaritet med mennesker som har andre og ofte større utfordringer enn oss. Kanskje er det nettopp når vi gjør dette at vi klarer å se Jesus Kristus i vår neste.

Utfordringen til våre lokale kirkelige fellesskap

Sam Kobia, generalsekretær i Kirkenes Verdensråd, møtte delegatene på sentralstyremøtet i september med dette spørsmålet: "Kan det være slik at vår evne og vilje til å vise gjestfrihet og inkludering også kan hjelpe oss til å overkomme gamle skillelinjer både mellom og i kirker og hjelpe oss til å se og møte hverandre på nye måter? Kan det hjelpe oss å leve ut vår enhet i Kristus hver på vårt sted?"

Vi har i alle fall lært at det å praktisere gjestfrihet betyr å være sårbar og ta sjanser og innse at man ofte ikke synes å "lykkes". Samtidig er det en fin balanse mellom ønsket om å ta vare på tradisjoner og former og samtidig åpne opp for nye uttrykk som kan være inkluderende for nye uten å fremmedgjøre andre.

Åpenhet er en vanskelig øvelse. Men vi har ikke noe valg!

Gode råd for kontakt med innvandrere i menigheten

1. Smil! - det er universelt og krysser kulturgrenser.
2. Ta kontakt - ignorer din redsel. Den andre er like usikker som deg.
3. Start med å snakke norsk til en utlending - tro ikke at alle utlendinger er ny i Norge. Du finner fort ut hvor mye norsk vedkommende kan.
4. Sett deg ved siden av en innvandrers på gudstjenesten og vis vei i liturgien/salmene når du ser at det trengs.
5. Ta ikke en ensidig hjelperolle - det gir ubalanse i relasjonen. Tenk fellesskap og vennskap.
6. Vis interesse, men ikke spør og grav om de mest personlige forhold ved første møte.
7. Lat ikke som du forstår når du ikke gjør det. Misforståelser kan da lett oppstå og kommunikasjonen vil etterhvert stoppe opp.
8. Inviter en innvandrers med på ting. Ikke bare i kirka, men også privat. En av innvandrernes største utfordringer er å bli kjent med nordmenn. Gi rom for en ny venn.
9. Husk at en innvandrers også har sin historie - alt dreier seg ikke om å være ny eller det å bo i Norge.
10. Finn felles interesser og ta utgangspunkt i dem i videre relasjonsbygging.

Av Marianne Kleppe-Chung

Areopagos' representant i SMMS og kateket i Lura menighet (Sandnes), tilbakevendt til Norge med innvandrers mann i 2003 og har selv vært innvandrers i Hong Kong.

Hverdagsdialog

Erfaringer fra tverrkulturelle kvinnegrupper

AV JORUNN SUNDBY

Artikkelen er skrevet av Jorunn Sundby som jobber i Kristent Interkulturelt Arbeid (KIA) med undervisning, kurs og grupper. Hun er lærer og diakon, har misjonærbakgrunn fra Madagaskar og Kamerun og har gitt ut bøker på IKO-forlaget.

"Vi er veldig glad for denne gruppen," sier Shahin fra Iran. "Den er en slags familie for oss som har familien i et annet land." - "Her kan vi snakke om våre problemer og opplevelser, og gi hverandre støtte," fortsetter Benter fra Kenya. "Det er som terapi for meg. Jeg blir trist hvis jeg ikke er her." Dette er uttalelser fra deltakere i en av de tverrkulturelle gruppene som drives av Kristent Interkulturelt Arbeid (KIA) i Oslo.

Bakgrunn

Det hele startet som et prosjekt i 1998. Med økonomisk støtte fra Barne- og familiedepartementet prøvde vi ut gruppe som metode i det forebyggende familiearbeidet blant innvandrere. Vi lurte på om gruppearbeid kunne hjelpe innvandrersfamilier til å mestre sin hverdag i Norge på en bedre måte. For det er ikke enkelt å være foreldre og familie i et nytt og annerledes samfunn. Ofte omrokkeres familiemønstrene og foreldre/barn-rollen. Norge har et annet syn på barneoppdragelse

som delvis er på kollisjonskurs med deres eget verdisystem og deres kulturelle bakgrunn. Rollemønsteret i norske familier er annerledes enn de er vant til. De kommer ofte fra et patriarkalsk samfunn der far er autoritetsperson. I Norge finner de et samfunn med likestilling mellom mann og kvinne. Dette kan skape problemer i forhold til identitetsutviklingen og integrasjonsprosessen i et nytt samfunn.

Gruppedrift

Vi har erfart at å drive grupper inn i denne sammenhengen har vært fruktbart. Det er en konstruktiv, nyttig og interessant måte å arbeide på. Gruppedeltakerne har gitt uttrykk for at de får hjelp til å takle hverdagen på en bedre måte ved å delta i grupper. "Det er godt å snakke med andre som er i samme situasjon," sier de. "Vi kan hjelpe og støtte hverandre."

Vi har hatt ulike grupper på KIA i Oslo, både tverrkulturelle og rene etniske grupper, manns- og kvinnegrupper. Tverrkulturelle kvinnegrupper har fungert best. Kanskje kommer det av at kvinner lettere kan sette seg ned og snakke om livet, om barna, om familien og de problemene de har i hverdagen?

Når en skal starte opp en gruppe, er planleggingen noe av det viktigste. Hvis en ikke vet hva en vil med gruppen, vet en heller ikke hvordan en skal jobbe, og en vet ikke om en har nådd målet når gruppearbeidet er slutt. Vi har funnet ut at det er viktig å ha faste rammer og struktur på møtene, fast møtefrekvens og faste medlemmer. Det gir trygghet. Vi har også gode erfaringer med to gruppeledere, gjerne fra ulike land. Det er fint å lage målsettingen for gruppen sammen med deltakerne.

Glimt fra en kvinnegruppe

Jeg vil gi dere et lite glimt inn i en kvinnegruppe som er sammen på sjetten år. Mange har vært med fra starten. Noen har sluttet, og nye har kommet med underveis. Nå er vi elleve, tre fra Iran, en fra Kenya, Sør-Korea, Hongkong, Armenia, Japan, Eritrea og to fra Norge. Tre religioner er representert: kristendom, islam og bahai. Det er to ledere, en fra Norge og en fra Iran. Det har vært viktig for gruppen å ha norske deltakere med. "Hvordan skal vi bli kjent med nordmenn, hvis vi ikke kan møte dem i en naturlig sammenheng," sier de.

Vi møtes annenhver mandag fra kl. 17.00 til 19.00 og starter med oppvarming etter musikk. De fleste kommer fra jobb, og da er det godt å roe seg ned og finne "sitt indre jeg". Vi sitter i ring og forteller hverandre hvordan vi har det akkurat nå. Hvis noen har et akutt problem, bruker vi tiden til å snakke om det - for om mulig å finne måter å løse det på. De er flinke til å gi hverandre respons og støtte og hjelpe hverandre. Siden vi har vært sammen så lenge, er alle veldig åpne. Det forutsetter

Du kan lese mer om denne type gruppearbeid i boka: **"I fellesskap. Gruppe som metode i tverrkulturelt arbeid"**.

Heftet gir teori og praktisk erfaring i hvordan en kan starte og drive tverrkulturelle grupper og gir forslag til aktiviteter og kreative teknikker. Den er skrevet av Jorunn Sundby og gitt ut av Norsk Kristelig Studieråd (2004) og kan bestilles der. Tlf. : 23 08 14 17.

at vi har taushetsplikt. Andre ganger har vi et fastlagt tema. Midt i gruppearbeidet har vi en kaffepause. Det er gruppen som legger dagsorden.

Vi har mange gode samtaler. Alle lytter til hverandre og blir respektert for *den de er* uansett kulturell eller religiøs bakgrunn. Men vi har også konfrontasjoner, særlig når vi diskuterer aktuelle politiske hendelser som krigen i Irak eller 11. september i USA.

Vi har jobbet mye med temaet identitet. Hvem er jeg som kvinne i en ny kulturell sammenheng? Hvordan finner jeg og min familie vår plass i hverdagen i Norge? Her har vi brukt tegning som tilnæringsmåte. De fikk i oppgave å tegne seg selv som et tre. Det ble mange fine tegninger, og en meget interessant samtale etterpå, hvor det blant annet kom fram at røtter i egen kultur binder en, og at mye flytting har resultert i leting etter identitet.

Noen ganger har vi mer praktiske aktiviteter som matlaging, japansk papirbretting, stricking eller kulturkvelder der vi blir kjent med hverandres hjemland og kultur. *Gjensidighet* er et viktig ord for oss. Vi gir og lærer av hverandre både verbalt og praktisk. *Kommunikasjon* betyr å gjøre i fellesskap. Det har også resultert i nettverksbygging innad i gruppen. Omsorgen for hverandre vokser stadig.

Si det med blomster

Jeg vil avslutte med en oppgave som vi gjorde i gruppen.

Jeg hadde kjøpt inn en stor bukett med mange forskjellige blomster. Hver enkelt fikk velge en blomst som de likte godt. Etterpå måtte de si noe om hvorfor de hadde valgt akkurat denne blomsten og hva den betydde for dem. I samtalen kom det fram mye spennende. De fikk sagt litt om hvem de er.

Til slutt skulle de sette blomstene tilbake i vasen og si noe om hva de kunne bidra med i fellesskapet. Dette skapte interesse og fellesskap og en god plattform for arbeidet videre i gruppen. De fikk for øvrig blomstene med seg hjem etterpå! På neste møte sa en av deltakerne: "Jeg har tenkt på blomster hele uka og gledet meg til å komme igjen."

Å jobbe blant innvandrere er som å jobbe i en blomsterhage. Det er mange forskjellige og

fargerike blomster i den, og det er spennende å ta hver enkelt i nærmere øyesyn. Gjennom å bli kjent med nye mennesker, blir en også bedre kjent med seg selv. Det er en berikelse. Hver enkelt blomst er vakker hver for seg, men satt

sammen til en bukett blir det enda mer fargesprakende. Men det hender en må luke og tynne i en blomsterhage. Det kan arbeidet og fellesskapet i en gruppe være med på å gjøre.

Kristent Interkulturelt Arbeid (KIA)

- Norges største landsdekkende organisasjon som arbeider for innvandrere, asylsøkere og flyktninger
- Også Norges eldste organisasjon på dette feltet. Startet i 1974 i Oslo da "arbeidsinnvandrere" fra Pakistan kom til Norge.
- Arbeider i 8 regioner:
Oslo, Buskerud/Vestfold, Telemark, Agder, Rogaland, Bjørgvin, Møre og Trøndelag.
- 35 ansatte. Flere hundre frivillige gjør ukentlig innsats, men vi trenger mange flere!
- KIAs LOV om hvordan vi skal møte våre nye nordmenn:
Med Likeverd, Omsorg og Vennskap.
- Høringsinstans for myndighetene, bl.a. om nye lover. Har faste møter med inkluderingsministeren, UDI og IMD (Integrerings- og Mangfolddirektoratet), oppnevner personer til Utlendingsnemnda, lokal kontakt med kommunenes flyktningkonsulenter, ledelse på asylmottak, politikere osv.
- Noen stikkord fra KIAs mangfoldige arbeid:
Norsk kurs med tilhørende barnehage, språktrening, leksehjelp, gruppesamlinger, kulturkafeer, internasjonale weekender, teaparties, flerkulturelt kor, middager på tvers, kurs og veiledning for menigheter
- Mange kirkesamfunn og organisasjoner står sammen om KIA, bl.a. DnK, NMS, NLM, Normisjon, ImF, Den evangelisk Lutherske Frikirke osv.
- Kontakt KIA for å få tilsendt vårt flerkulturelle nyhetsmagasin, for å høre hva vi sammen kan få til i din menighet, for materiale, utenlandske bibler osv.
- Se mer info, last ned presentasjonsvideo og annet materiale fra www.kianorge.no. KIA Landskontor tlf: 51 90 54 26. E-post: kia@kianorge.no

Religionsmøtet utfordrer med på hvem jeg er

AV HANS ERIK RAUSTØL

Hans Erik Raustøl er prosjektleder for "Religionsmøte og menigheten" i Mellomkirkelig råd. Han har bakgrunn som sokneprest på Holmlia og har i flere år arbeidet med hvordan religionsmøtene kan virkeliggjøres på lokalplan.

"Kan vi få komme til kirken din?"

Det var Saima som ringte. Noen dager tidligere hadde jeg hadde truffet henne borte på senteret. Der presenterte hun seg som leder av en muslimsk kvinnegruppe og sa: "I denne gruppen er vi veldig opptatt av å finne ut hvordan andre tenker om sine gudshus. Du skal ikke se bort fra at jeg ringer deg en dag."

Nå hadde hun altså ringt og var i den andre enden av tråden.

"Dere må gjerne komme" skyndte jeg meg å si, "I neste uke har jeg godt med tid. Tirsdag passer bra. Men hva er det dere særlig ønsker å se?"

"Gjerne så mye som mulig, og særlig vil vi høre hva som skjer ved dåp og ved gravferd."

Tirsdagen i uken etter sto jeg klar til å ta imot. Jeg kan gjerne innrømme at jeg var litt spent på egne vegne. Samtidig var jeg opptatt av hvor deres behov lå. De siste dagene hadde jeg prøvd å forberede meg ved ikke bare å bruke tankemessig klarhet, men også ved å kjenne etter hvordan det måtte være å komme

som annerledes troende hit til kirken. Jeg husker at jeg tenkte: Det er vel først når jeg gir rom for at de kan tenke helt annerledes om de tingene jeg skal dele med dem, at jeg kan få frem hva som blir viktig for meg i forbindelse med de kirkelige handlingene og om hva vi som kristne tenker om Bibelen, Guds nærvær og om bønner.

Jeg hadde ikke behøvd å engste meg et øyeblikk for hvordan besøket skulle gå. Kvinnegruppen selv sørget for spørsmålene. Dem var det mange av. Aldri før hadde jeg blitt stilt på så grunnleggende teologisk prøve som nettopp denne tirsdagen.

De ville tydeligvis ikke bare ha en "utvendig" orientering om hva de kristne tenker om dette og hint. De ville ha "min" versjon om hvorfor det jeg fortalte var viktig for meg. Til å begynne med opplevde jeg det ganske utfordrende, litt truende nesten - å skulle snakke til folk av en annen tro på en slik måte. Hvordan kunne jeg være sikker på at de ikke ville bruke det jeg sa til å gå til motangrep? I etterkant er jeg veldig glad for at jeg våget å fargelegge virkeligheten slik jeg så den. Da kunne jeg en annen gang sette meg ned og se hvilke fargestifter de ville bruke. Tydelighet på forskjeller er aldri et stengsel for åpen samtale, om man bare

samtidig har respekt for deres rett til å tenke annerledes.

"Religionsmøte og menigheten" - et nytt prosjekt innen MKR

Høsten 2006 er det blitt startet et prosjekt i rammen av Mellomkirkelig råds virksomhet. Prosjektet har fått navnet "*Religionsmøte og menigheten*" (RoM). Målsettingen er å hjelpe menighetene til å gå inn i mange møtepunkter som ligner på det som ovenfor er beskrevet. Muslimer, hinduer og buddhister er kommet til Norge for å bli. De har krav på å bli tatt på alvor. Nå er tiden er inne for at norske menigheter tar på alvor den flerreligiøse virkelighet som vi selv er en del av, og møter de andre med den samme åpenhet og respekt som vi selv nyter godt av.

Religionsmøtene handler ikke bare om å snakke. Det handler like mye om å lytte og om å være nær. Noen ganger deler vi troen enda bedre om vi sammen går inn i en felles aksjon, til beste for nærmiljøet vi bor i, eller til støtte for noen som har det vanskelig. Mange av oss stått på stand og samlet inn penger til tsunami-offre sammen med muslimer, eller gått i demonstrasjonstog med representanter fra ulike religioner. Det var viktig å gjøre det. Saken det gjaldt var mye større enn de tingene vi tenkte ulikt om.

Prosjektet er blitt til med midler fra Areopagos, Kirkens Nødhjelp, NMS og Opplysningsvesenets fond. I to år skal det arbeides for å gi mot og trygghet til å skape dialog, samhandling og fellesskap på tvers av religiøse grenser ved å øke både kvaliteten og omfanget av religionsmøtene i lokalmiljøet.

RoM-prosjektet ønsker å bidra til at norske menigheter bruker tid på å tenke igjennom "hva det betyr å være kirke nettopp her hos oss?" De av oss som har vært så heldige å arbeide i flerreligiøse lokalmiljø, har sjelden blitt møtt med ønske om å tone ned tydeligheten på hva det er å være kirke - det er hvordan vi bruker ordene "de" og "vi" som det er behov for å tenke igjennom på nytt. Selv om utgangspunktet i mange ting var forskjellig, har jeg erfart at det ofte skapes en "vi-følelse" på tvers av religiøse skillelinjer. Med glede tenker jeg f.eks på hvordan barnehageansatte som selv hadde muslimsk bakgrunn, i for-

bindelse med barnehagegudstjenester før jul aktivt takket oss for at vi har bidratt til å fortelle julefortellingen på en mye mer tydelig måte enn hva de selv kunne få til. Andre ganger er det de som må hjelpe oss, til å få tak i hva som ligger i deres høytider.

Derfor har mange kirkefolk etter hvert begynt å se på den flerreligiøse virkelighet som omgir oss mer som en ressurs enn som et problem. "Religionsmøte og menigheten" har derfor lagt inn som et av de viktigste mål for prosjektet "å planmessig samle og distribuere de erfaringer er gjort med tanke på religionsmøte og religionsdialog i lokalmenighetene". Det arbeides for tiden aktivt med at noen av disse erfaringene snart skal være tilgjengelige i en egen ressursbank under www.kirken.no.

Prosjektet skal også arbeide for kompetanseheving og øket frimodighet på bispedømme-, prosti og menighetsplan mht spørsmål knyttet opp mot religionsdialog på lokalt nivå. Særlig er dette aktuelt i år, hvor Kirkemøtet 2006 skal drøfte saken "Utfordringer i religionsmøte" og komme med en veiledning.

RoM har kontor i Kirkens Hus og prosjektleder Hans Erik Raustøl skal være mulig å nå der for råd, innspill og gjennomdrøfting av hvordan menighetene kan ta fatt i disse utfordringene. Han tilbyr også seminarer/foredrag om emner innen den lokale religionsdialog, blant annet om "Religionsmøter i skjønnlitteraturen" og "Utfordringer i religionsmøtet" Ta kontakt!

"Religionsmøte og menigheten" (RoM)

Prosjektleder: Hans Erik Raustøl

Telefon: 23 08 12 73 (kontor)

92 61 38 82 (mobil)

E-post: hans.erik.raustol@kirken.no

Møte med andre beriker

AV SIGRUN SALTBONES LAUVLAND

Sigrun Saltbones Lauvland er regionleder i KIA Agder og informasjonssjef i KIA Norge. Hun har bakgrunn som sykepleier, har etablert norsk Sjømannskirke i Bangkok, studert Utviklingsstudier og jobber daglig i flerkulturelt miljø i KIA Agder.

"Dette er jo ren hjertemedisin. Alle i faren burde fått ordre av legen om noen timer på KIA hver uke, da ville vi hatt færre hjerteinfarkt. Klemmer, omgangstone, måte å hilse på, varmen som oppstår når personer fra så mange forskjellige land møtes, er helt utrolig. Ren hjertemedisin!"

En hjerteoperert mann i 60 årene kom innom et arrangement i KIA. Han ble forelsket i varmen i det flerkulturelle fellesskapet. Der hvor gudstjenester og små felleskap samler søsken fra hele verden, vil alle komme med sin levde historie, sin sang og bønn. Dette kan by på kommunikasjonsmessige utfordringer. Men det beriker, hvis noen er villig til å jobbe for det. Erfaringen fra KIAs arrangementer rundt i landet er at mangfoldet bærer noe varmt og vitalt i seg. Fellesskap mellom søsken fra hele verden skaper noe som tilfredsstillende oss i dypet. Når vi søker Gud sammen, husker noe i oss hvem vi er, og hvor vi er på vei. Det gir nytt håp over hverdagen, og kan bli som hjertemedisin på mange plan.

"Vi lovsynger Gud og ber hver torsdag natt, fra 24:00 - 05:00. Vi må be så lenge, for det er så mange å be for. Og da sover de andre på mottaket, så vi kan bruke stua."

Console, asylsøker, 31

Åtte kvinner fra sentral-Afrika ber hver uke for asylsøkerne på mottaket, for byen de er i, for Norge, for landene sine, og for sine kjære i hjemlandet. Det finnes mye åndelighet i flyktnings hjem, hos ensomme innvandrere og på asylmottak. Det bes mange bønner til Gud, også bønner om å finne kristne søsken. Hvor mange av oss tenker på dette når vi tenker på asylsøkere? Og hvem tar ansvar for å invitere Console og andre inn i en større kristen sammenheng, hvor vi trenger å bli smittet av deres bønneiver?

"Er dette din kirke? Her har jeg vært mange ganger og bedt. Jeg har aldri vært inne før, men jeg kommer ofte og kneler ute på trappa og ber. For Gud MÅ hjelpe meg, han må hjelpe meg å finne min datter!"

Tigisti, flyktning, 36

Våre "norske" liv viser oss bare deler av Gud. Innvandrere, flyktnings og asylsøkere kan gjøre Gud større. Livet blir ikke nødvendigvis enklere. Flyktnings historier kan være vonde, og savnet etter dem de har mistet eller deres kjære i hjemlandet kan berøre oss dypt. Sam-

tidig opplever vi i KIA at møte med søsken fra hele verden utvider vår tro og beriker våre liv.

”Vi spiser sammen, vi snakker og møter mennesker vi aldri ville ha truffet andre steder. Vi forstår på en ny måte at vi alle faktisk hører sammen. Og det beste er musikken. Latino og afrikansk, koret som klapper og danser, folk fra så mange land... Det gir så mye liv!”

Abdi, 39

Det bor nå innvandrere i alle landets kommuner. Vi tror mange vil få merke dette som en velsignelse de neste årene. Innflyttere og innvandrere trenger varme felleskap. Men mange innfødte nordmenn trenger det også. Biskoper, prester og andre i våre

kirker som søker vitalisering gjennom møte med Afrikansk fromhetsliv, trenger ikke reise til Afrika. Afrika er her. Og de som vil dele evangeliet med folkeslagene, trenger ikke å reise, de kan spasere.

”Det første jeg gjorde da jeg kom til Norge var å oppsøke en kirke, jeg måtte finne mine egne. Men de som gikk i kirken så ikke ut til å synes at jeg var en av DERES egne.”

Sandra, svart kvinne, 40

”Vi er ikke lenger utlendinger og fremmede”, sier Skriften. Vi er husfolk, forvaltere av Guds uendelige nåde. Sammen. Flerkulturelt felleskap er en utfordring som går på dyppet av hva det er å være kirke.

Det iranske kristne fellesskapet i Oslo – eksempel på utvikling gjennom innvandring

AV NASSER FARD

Undertegnede, Nasser Fard, vokste opp i Iran som muslim. Men etter studier av Koranen i voksen alder, tok jeg en beslutning om å bli ateist. I 1988 flyktet jeg til Norge etter 5 års fengsel for mitt politiske engasjement mot regimet i Iran. På Haraldvangen asylmottak fikk jeg møte kristne fra Gå Ut sentrets bibel skole. De viste ekte vennskap og var motivert av kjærlighet på tross av våre ulike trosoppfattninger. For meg som ateist var dette fascinerende.

Dette gjorde meg nysgjerrig og motiverte meg til å bli mer kjent med de kristnes forbilde, Jesus. Etter lesing av både det nye og deretter gamle testamentet, falt brikkene på plass. Jeg fikk et nytt bilde av hvem Gud er: Jeg fant ut at jeg hadde trodd på Gud i 28 år uten å vite hvem han var slik jeg nå leste det i bibelen! Da valgte jeg å bli kristen og ble senere døpt.

Iranerarbeidet

I 1990 flyttet jeg og min kone til Oslo for å fullføre min utdanning på Idrettshøyskolen. På denne tiden traff jeg en annen kristen iraner, og sammen brukte vi tid i bønn og samtaler før vi satte i gang samlinger/arbeid blant persisktalende i Oslo. Selv opplevde jeg stadig mer at Gud ga meg kjærlighet til mitt eget folk og praktisk la det til rette slik at et spennende arbeid kom i gang. Et arbeid som har vokst kraftig.

Fra starten var det en sterk opplevelse av at iranere var spesielt åpne for evangeliet. Helt til denne dag har vi aldri møtt kraftige og negative reaksjoner når Jesus presenteres som Gud og frelser for dem! Generelt er det en stor respekt for Jesus blant iranere.

Fakta om etniske menigheter / minoritetsmenigheter i Norge

- De siste 10-15 årene har det vokst fram ca. 50 minoritetsmenigheter og etniske kristne fellesskap i Oslo.
- Løst anslått regner man med 50 til utover i landet.
- I Oslo regner en med at det er flere kristne innvandrere som går til søndagsgudstjeneste enn antall muslimer som går til fredagsbønn
- De største enkeltmenighetene er: Skandinavian Chinese Church in Oslo, 130 medl., Living Word Bible Center, 120 medl. (filipinsk), Den Vietnamesiske Evangeliske Kirke, 100 medl.
- De fleste menighetene er interkonfesjonelle / konfesjonsløse
- Enkelte inngår i nettverk med tilsvarende menigheter i andre norske eller skandinaviske byer
- Mange driver et spesielt aktivt arbeide blant sin egen etniske gruppe

Kilde: DAWN-rapport, januar 2006

Vennskap

Det snakkes mye om strategier for hvordan en skal drive kristent arbeid i dag. Ifølge de som går i det iranske kristne fellesskapet er det en måte de fleste er blitt ført til Jesus på: gjennom venner. Ekte vennskap, omsorg og formidling av Guds kjærlighet gjennom praktiske handlinger er det som drar mennesker inn i Guds rike. Dersom vi ønsker å dele vår tro med muslimer, går veien gjennom vennskap. Spesielt nå som Norge er blitt et flerkulturelt samfunn med i underkant av 400 000 innflyttere fra hele verden (en tredjedel muslimer), har jeg gode erfaringer og stor tro på praktisk kjærlighet.

Konvertering

I vårt arbeid i Oslo har jeg møtt mange sterke søkende og konvertitter som har fortalt meg at de startet å lese i bibelen på grunn av den omsorgen de hadde opplevd fra kristne. Som ansvarlig for et persisktalende arbeid knyttet opp mot Oslo Storbymenighet (jeg er nå i permisjon) har jeg fått være med å døpe mange iranere. Dette hadde uten tvil ført til dødsdom om det hadde skjedd i Iran. På tross av slike lover, vokser kirken både i Iran og utenfor. Iran har også en undergrunnskirke der mennesker samles i små celler eller husfellesskap. I Europa og USA skjer akkurat det samme som vi opplever i Oslo. I dag kjenner vi til over 300 kristne iranske menigheter og fellesskap utenfor Iran. Disse har ukentlige gudstjenester. Alt dette har skjedd etter revolusjonen i 1979. I dag regner vi med at det er minst 50 000 registrerte kristne utenfor landet.

I Norge anslår vi at over 300 iranere er døpt og tilknyttet en kristen menighet. Dette har skjedd på tross av at frafall fra islam er et av de seks områdene som trues med dødsstraff.

Noen samles i egne persisktalende fellesskap, men mange har også funnet et hjem i norske kirker og forsamlinger. Dette ser vi har skjedd over hele landet.

Guds verk

En årsak til at iranere med muslimsk bakgrunn nærmer seg kristendommen, kan også være den måten Gud ser ut til å virke blant dem på,

nemlig ofte gjennom drømmer, syner eller mirakler. En del opplever å ha sett en hvit skikkelse eller en engel som ber dem lese i de kristnes bok eller oppsøke de kristne. I møte med bibelen eller i samtale med kristne faller så brikkene på plass. I utgangspunktet ligger det nok en åpning for dette i den persiske kultur, noe Gud ser ut til å bruke.

I bakgrunnen klinger også en gammel profeti fra Jeremia 49, 38-39 som betyr mye for mange kristne iranere: "Jeg setter min tronstol i Elam (Iran) og utrydder konge og høvdinger, lyder ordet fra Herren. Men til sist, i dager som kommer, skal jeg vende lagnaden for Elam, lyder ordet fra Herren".

Utfordringer

Kan vi tenke oss en flerkulturell menighet, eller er vi mer enn fornøyd med våre monokulturelle? Svarer vi ja, er vi da forberedt på det vi kan møte? Hvordan takler vi det når 3 eller 5 utlendinger (kristne konverterte eller søkende) kommer til våre menigheter? Hvordan har vi lagt det til rette, og hvordan møter vi dem? Ser vi på dem som våre medmennesker, eller som objekter for vår evangeliseringsiver? Kan vi bruke deres evner og ressurser og slik inkludere dem som hele mennesker? Gir vi opplæring og kunnskap nok før dåpen, eller døper vi dem for raskt? Utfordringene står i kø!

Integrering av innvandrere i kirken – ett mål, flere veier

AV ARNE SØRÅS

Arne Sørås er leder i Landsstyret til KIA. Arbeider som Regionleder i NMS Rogaland. Har erfaring som misjonsprest i Japan og Norea Radio.

"Hvor er kirken?" Det er flyktningen som spør betjeningen på mottaket etter den første orienteringen ved ankomst. Troen er ofte det eneste som er i behold etter dramatiske hendelser, oppbrudd og flukt. Omtrent 1/3 av de som kommer til Norge som flyktinger og asylsøkere, kommer fra kulturer der kristen-

dommen er viktigste religion. Noen har konvertert, enten før eller etter at de kom til Norge. Hvordan møter vi dem?

Når dette skrives er det ett år siden det kom dramatiske rapporter om uroligheter og opptøyer i Paris. Igjen en påminnelse om hvor galt det kan gå når integreringsarbeidet svikter.

Det finnes ikke bare en vei til en byggende og utviklende integrering i kirken. Forskjellige behov og lokale forhold har ført til at vi finner

i hovedsak tre typer menigheter som hver på sin måte arbeider inn mot det flerkulturelle samfunn. Det er etniske menigheter, internasjonale menigheter og tradisjonelle norske menigheter.

Etniske menigheter

Etniske menigheter (se f.eks den iranske menigheten i Oslo som Nasser Fard skriver om i en annen artikkel i dette nummer) er ofte små grupper av kristne innvandrere med behov for samlinger på eget språk og etter egne tradisjoner. Her samles i hovedsak første-generasjons innvandrere. Mange av dem vil på grunn av språkvansker og fordi de kommer fra andre kirkelige tradisjoner, få lite ut av en norsk gudstjeneste. Det ligger i sakens natur at slike etniske menigheter lett kan bli isolerte og lukkede grupper. Borte fra de kirkelige nettverk som de før var en del av, strir også mange med dårlig ledelse og svake strukturer. En annen utfordring er barnas framtid i et slikt fellesskap. Etter hvert som de får venner og kontakter i det lokale samfunn, blir de ofte fremmedgjort i smale etniske miljøer og forsvinner ut fra det kristne miljøet som foreldrene tilhører. Derfor er det viktig at en etnisk menighet også har kontakter inn mot et større kristent miljø, der ikke minst barna kan oppleve et bredere fellesskap.

Integreringsprosessen i forhold til etniske menigheter kan fremmes på en god og praktisk måte ved å åpne kirker og menighetshus for deres samlinger og invitere deres ledere inn i møter med lokale, kirkelige arbeidsfellesskap. Finnes det flere etniske, kristne grupperinger innenfor lokalmenighetens grenser, har vi en stor oppgave i å invitere og legge til rette for fellessamlinger på tvers av konfesjoner og folkegrupper.

KIAs visjon:

- mer flerkulturelt fellesskap
- i menighet og samfunn
- gjennom ord og handling

Internasjonale menigheter

Det har etter hvert vokst fram *internasjonale menigheter* i en del større byer. Disse er ofte interkonfesjonelle og preges av studenter, forretningsfolk og arbeidsinnvandrere som ønsker et engelskspråklig fellesskap. Også mange etniske nordmenn som har bodd og arbeidet i utlandet og tiltrekkes av det flerkulturelle fellesskapet, søker til slike menigheter. Internasjonale menigheter har blitt kritisert for å være et hinder for integrering i norske menigheter. I mange tilfeller blir de imidlertid en god mellomstasjon før en finner sin naturlige plass i en norsk menighet. Internasjonale menigheter er spesielt viktige for de som ikke tar sikte på permanent opphold i Norge, og som trenger et midlertidig åndelig fellesskap.

Noen av de internasjonale menighetene har et godt samarbeid med Den norske kirke (DNK). Lokale kirker brukes til deres gudstjenester og aktiviteter. De er anerkjent som en del av bispedømmets arbeid og står under tilsyn av biskopen. Dette er f.eks tilfelle for Stavanger International Church. Det Norske Misjonsselskap er også aktive i å starte opp og plante internasjonale menigheter i Bergen og Oslo i samarbeid med DNK og KIA.

Utfordringen til den lokale menighet

I de aller fleste byer og bygder finnes det imidlertid ikke alternative kristne samlinger for innvandrergupper, og svært få er aktive i å bygge broer over til mennesker som har en annen tro. Derfor utfordres menighetene i DNK til å være åpne og inkluderende fellesskap i lokalmiljøet, og erkjenne at våre nye naboer trenger noen som viser hva et kristnet menneskesyn betyr i hverdagen. Kampen mot fremmedfrykt og tendensene til isolasjon og motsetninger er en stor utfordring for kirken.

Også i dette trenger vi en praktisk og konkret tilnærming: Start gjerne med en enkel taling av gudstjenesten, inviter til å dele trosopplevelser og livserfaringer i preken og vitnesbyrd, inviter til en kopp kaffe, ta en prat over gjerdet, inviter med i husfellesskap og misjonsforeninger og still deg til rådighet for dem som trenger praktisk hjelp.

SØNDAGSTEKSTEN

Jørund Midttun, Chen Xida og Sartoe Kolaco

Tekstgjennomgåelsene i Åpenbaringstiden

Dette nummeret av Luthersk Kirketidende er et temanummer om Kirken i møte med innvandrerne i Norge. Initiativet til temanummeret er tatt av SMM - Samarbeidsråd for Menighet og Misjon - som også er ansvarlig for tekstgjennomgåelsene i Åpenbaringstiden sammen med våre misjonsorganisasjoner. Skribentene har enten lang erfaring fra misjonsarbeid eller kommer selv fra kirker med rot i andre kulturer enn vår egen. Denne gangen har vi gleden av å presentere Chen Xida og Sartoe Kolaco for våre lesere.

Chen Xida er pastor i den kinesiske menigheten i Oslo. Han kommer fra Nanjing i Kina og har i flere år vært lærer ved Union Theological Seminar. Han har sin utdanning ved det samme seminaret i Nanjing, i tillegg til studier ved Selly Oak, Birmingham og Menighetsfakultetet i Oslo. Han har vært en sentral person i China Christian Council, men sammen med sin familie er han nå bosatt i Norge og arbeider i nær kontakt med Areopagos. Han leder menigheten i Oslo, men er også engasjert i et arbeid blant kinesiske studenter i Trondheim og er i ferd med å bygge opp kinesiske menigheter i Bergen, Stavanger og København.

Sartoe Kolaco er medlem i Norkirken Kongsberg, men har sin kirkelige bakgrunn som pastor i en flyktningemenighet tilknyttet de amerikanske sørstatsbaptistene i Sierra Leone. Kolaco og hans familie er flyktninger fra konflikten i Liberia, har bodd under beskyttelse av FN i Sierra Leone siden tidlig på 90 tallet, og kom til Kongsberg som kvoteflyktninger for to og et halvt år siden.

Nyttårsdag (Jesu navnedag)

1. januar 2007

Luk 2,21

"What's in a name?" skriver Shakespeare i *Romeo og Julie*, "that we call a rose, by any other name would smell as sweet." Det er en tanke som er fremmed for den bibelske verden. Her, som i de fleste kulturer, betyr navnet noe

grunnleggende for identiteten. Først når en hadde fått navn var en fullt og helt til stede i samfunnet. Kanskje det er litt av nøkkelen til noe jeg har undret meg på i helt fra jeg var barn, nemlig hvorfor det går en uke fra Jesus blir født til vi begynner på et nytt "Herrens år", Anno Domini. Om vi ser bort fra den rent historiske bestemmelsen av Jesu fødsel (et sted mellom 4 før og 7 etter vår tidsregning, og i alle

fall ikke 25. desember), skulle man jo tro at vi begynte å telle fra selve fødselsdagen, som med alle andre. Men Jesus er ikke alle andre. Hans fødsel er så grunnleggende at vi må fordøye den en hel uke, og han må dessuten være gitt navnet, identiteten, før vi kan begynne å telle et nytt år. Dermed er det tre temafelt som flyter sammen i første nyttårsdag: Det nye året som begynner, Jesu rituelle inntreden i verden, og betydningen av navnet han fikk; for ham og for oss. I motsetning, kanskje, til Nyttårsaftnen der fokus i større grad er rettet mot årsskiftet og tider som veksler, er nyttårsdagen i høy grad en del av julefeiringen. Den er juleoktaven, og den er samtidig det første gløtt inn i åpenbarings-tiden. Vi feirer at Jesus er født ikke bare inn i verden, men også i samfunnet.

Tekstene

Alle de tre tekstene for dagen handler om navn, men ved nærmere ettersyn skiller GT-teksten seg ut på en litt spesiell måte. Teksten fra Deuterogjesaja er vakker og trøsterik, (hvis man ikke leser videre, for da kan man få ekle assosiasjoner til dagens Midt-Østen) men hvem handler den om? Det ville gi mening hvis adressaten av gudsordet var Messias, eller Den lidende tjener, som jo opptrer i Deuterogjesaja. Men det er svært vanskelig å lese teksten slik. Adressaten er Israel, og i en videre betydning menigheten/oss. Men slik sett passer den etter min mening dårlig inn hvis man ønsker å se tekstene i sammenheng. Hvilket man selvfølgelig ikke er nødt til å gjøre, men ettersom tematikken overfladisk sett synes å ligne, er denne teksten uansett egnet til å forvirre, etter min mening.

Tilbake står vi da med to tekster som begge handler om betydningen av Jesu navn, og som jeg synes det gir stort utbytte av å lese i lys av hverandre. De fokuserer begge på navnets betydning for beskrivelse av identiteten. Evangelieteksten er jo en direkte fortsettelse av juleevangeliet, og egner seg godt til å ta opp tråden. Samtidig gir den en viktig opplysning i forhold til betydningen av omskjærelsen. Som alle jøder ble Jesus naturligvis omskåret på den åttende dag. Her er det bare nevnt i en bisetning, selv om det hadde en grunnleggende betydning ved at han nå ble innlemmet i paktens Gud gjorde med Abraham.

Betydningen knytter seg til navnet. Da er fokus for det første lagt på at det blir en oppfyllelse av engelens ord i 1,31, men like interessant er det at omskjærelsen tydeligvis fungerte som en navngivingsseremoni. Slik dåpen hos oss i århundrer har vært synonymt med det å få et navn, ser det ut til at omskjæringen hadde denne funksjonen her. (jf også Lk 1,59). Det er heller ikke urimelig å tenke seg at på samme måte som navngivingen tradisjonelt har vært en vel så sentral del av dåpsritualet i folkekulturen som det teologiske innholdet, så var en sentral del av omskjæringsriten nettopp at barnet skulle få navn. Når vi så vet hvor sentralt navnet var for identiteten bygger det (også) opp om en tanke om omskjærelsen som en fullføring av fødselen. Nå var Jesus fullt og helt til stede i vår verden, slik det var forutsagt. Han var innlemmet i paktens folk og hadde fått det navnet som engelen hadde gitt beskjed om da det ble sagt at han skulle bli født. Han viste seg dermed som den Gud ved Den Hellige Ånd hadde sendt til verden.

Leseteksten fra Acta understreker denne sammenhengen mellom navn og identitet. Når Peter befalte en mann på tempelplassen å stå opp i Jesu Kristi nasareerens navn så var det på vegne av, som en representant for, den som eier navnet. Navnet er uttrykket for den autoritet som ligger i den som bærer det, slik f.eks. en dommer eller politimann snakker i lovens navn, eller (før i tiden) i kongens navn. I forlengelsen av dette er det naturlig og så å trekke inn den betydningen Guds navn har i GT og jødisk tradisjon. I GT er Gud kjent under flere navn, men det viktigste er det som ble åpenbart for Moses, i den brennende busken. Det ble etter hvert betraktet som så hellig at det ikke kunne uttales. I stedet brukte man omskrivninger; Herren eller Gud. Det er i seg selv et slående vitnesbyrd om navnets betydning for beskrivelse av personen. Gud er så hellig at selv hans navn er "farlig". Templet i Jerusalem var også knyttet til Guds navn. Hans navn hvilte der, og dermed var Gud til stede i Templet på en annen måte enn andre steder. Når kristne fra begynnelsen har kalt Jesus "Herren", er det i seg selv en anerkjennelse av hans guddommelighet, og særlig i Johannesev. er det opplagte hentydninger til gudsnavnet, i de mange "Jeg er"-utsagnene.

En slik betoning av betydningen av navnet kan fungere som en utfylling av den til tider litt sentimentale kretsingen om, for ikke å si kjælingen med selve navnet Jesus som finnes i enkelte salmer (og enda mer i en del evangeliske sanger). Teksten i Acta forblir imidlertid like utfordrende for vår tid, med vårt ønske om dialog og forståelse. Den er jo et av de mest eksplisitte utsagn i NT i forhold til kristendommens krav på eksklusivitet: Bare den som taler i Jesu navn, d.v.s. på vegne av ham, har rett til å tilby frelse.

Til preken

Jeg synes denne dagen flyter over av ulike motiver, slik jeg alt har vært inne på, og de trekker ikke nødvendigvis i samme retning. Det kan altså være nødvendig å gjøre valg. Utgangspunktet er selve dagen, som setter klare rammer. Nyttårsdag har alltid vært en svært høytidelig dag i min bevissthet, og uten å ha noe statistisk grunnlag, tror jeg det er en opplevelse mange deler, også utover dem som vanligvis går i kirken. Det er spesielt å begynne på et helt nytt år, med alle dets muligheter til å vende bladet. Kanskje nyttårsforsettene er den mest vanlige måten for nordmenn å markere nyttårsdagen rituelte på. De fleste av oss bryter dem vel mer eller mindre før juletree er kastet ut. Det gir i seg selv et godt utgangspunkt for å si noe om forholdet mellom vårt behov for å jobbe med å bli snillere, flinkere og slankere (det mest vanlige nyttårsforsettet?) og muligheten til å legge morgendagen i Guds hånd, og å kunne hvile, men også la seg utfordre av det. Nyttårsforsetter kan kanskje karakteriseres som et konsentrat av vår prestasjonskultur, og gir mulighet til å sette evangeliet i et skarpt relieff. Behovet for å forkynne til mennesket er noe uvurderlig, uavhengig av hva det får til er større enn noen gang, og grunnlag for en preken i seg selv. På denne dagen også.

Et bimotoiv som kan utvikles, særlig hvis det er dåp i gudstjenesten, er koblingen til selve omskjæringen. Mer enn Jesu dåp i Jordan, er omskjæringen parallellen til vår barnedåp. Det gir grunnlag for å si noe om forholdet mellom dåpen som kirkelig handling og folkelig fødselsrite, men kanskje særlig dåpen, i likhet med omskjæringen for Jesus, som en viktig del av identitetsdannelsen. Fortsatt er sammen-

hengen mellom navngiving og dåp svært levende, men viktigst er det at vi som kristne blir døpt til Jesu, eller (den treenige) Guds navn og at våre navn og vår identitet dermed blir knyttet til Jesu navn og identitet.

Hovedmotivet blir likevel betydningen av Jesu navn. Hvilken betydning har navnet Jesus for troen. Som sagt finnes det mange sanger som kretser om navnet, bl.a. den som er kåret til Norges mest populære salme, "Navnet Jesus" (sic!). Disse uttrykker et hjerteforhold. Alle som har vært forelsket vet at navnet på den utkårede plutselig blir det vakreste man kan tenke seg, nesten uansett hva man tenkte om det før, fordi det er hun eller han som bærer det, og vi knytter det til personen. Men selv om en slik tilnærming muligens kan være oppbyggelig i sine sammenhenger, opplever jeg det mer sentralt å knytte an til forestillingen om Gudsnavnet. Som sagt, Guds navn er hellig og fjernt, så fjernt at det ikke kan uttales. Slik uttrykker det et bilde på Gud selv. Men inkarnasjonen gjør Gud og dermed også Guds navn kjent og nærværende. Det unike med Jesu Kristi navn, som gjør at det etter vår tro blir forskjellig fra alle andre navn, er at det også er navnet på Gud. Dermed fører en kretsing omkring betydning av Jesu navn oss rett inn i sentrum av, og gir en ny dimensjon til inkarnasjonen mysterium. Det barnet som ble født, som en av oss, er Guds synlige bilde, og dermed former det de forestillinger vi har om Gud, uttrykt i navnet, som fungerer nærmest som et ikon, i tråd med jødisk tradisjon. Dette er det vel verd å utvikle i en preken.

Gudstjenesten

Jeg har vel alt sagt litt om preget på nyttårsdagen. Personlig mener jeg dagen kler en høytidelig form uttrykt ved enkelhet, nesten strenghet i uttrykket. Jeg tenderer til å ønske meg en temmelig tradisjonell høymesse denne dagen, med salmer og annet fra den klassiske tradisjonen, som et uttrykk for kontinuitet. Men der er smaken forskjellig. Viktig er det uansett etter min mening å ta vare på julepreget, oktaven er tradisjonelt finalen på den store festen, og dermed også understreke festpreget. Når det gjelder salmer er det godt å understreke oktaven ved å innlede med en sentral julesalme. Jeg er også svak for NoS 81

"I Jesu navn skal all din gjerning skje". Den har en litt krevende musikalsk form, og bør kanskje ikke være til innledning, men kan avslutte gudstjenesten og gi utsyn mot det nye året. NoS 86 "Navnet Jesus" eller 308 "Alt står i Guds faderhånd" passer etter preken. Også S1997 10 "Det finnes en dyrebar rose" passer, og kan synges før eller under nattverd. Bibelsk salme for dagen er Salme 121, som har en rekke varianter i NoKa, f.eks. II 57 eller III 36.

JØRUND MIDTTUN

Kristi Åpenbaringsdag

7. januar 2007

Prekentekst: Matt 2,1-12

Lesetekster: Jesaja 60,1-6; Ef 3,1-6

Innledning

Kristi Åpenbaringsdag blir et slags foreløpig slutt punkt for julefeiringen. Etter noen uker med fokus på julekrybber av ulike folkelige utforming, er vi nå inne i selve situasjonen ved krybber. Åpenbaringsdagen, opprinnelig 6. januar, er historisk sett en viktig høytidsdag. Epifania, som den kalles, kommer fra gresk og betyr "åpenbaring" eller "lysende", og står for Herrens åpenbaring. Utgangspunkt er stjernen som viste seg over Jesusbarnet. Åpenbarings-tiden, tiden mellom jul og faste, har tekster som viser oss forskjellige sider av hvem Jesus er.

Med bakgrunn i Østkirken har 6. januar vært feiret som Epifania og er den eldste feiring av Jesu fødsel. Det var biskopen av Roma som i første halvdel av 300-tallet brøt med all god tradisjon og gjorde 25. desember til fest for Jesu fødsel. Dette førte til strid mellom kirkene i vest og øst. De østlige kirkene godtok etter hvert 25. desember som fødselsdag, men opprettholdt 6. januar som Epifania - eller Kristi Åpenbaringsdag.

Teksten

I Kina har vi ingen faste tekster til søndagens gudstjenester. Den enkelte pastor vil selv bestemme teksten han eller hun vil preke over, men man vil nok ta hensyn til tidspunktet på året. Etter nyttår vil prestene ofte preke over tema som fornyelse av livet, eller fornyelse av forholdet til Gud.

Teksten fra Matt 2,1-12 er godt kjent for oss alle. Idet jeg satte meg ned for å jobbe med teksten, så jeg ut vinduet og så skyene som spredte seg og solen som kom til syne. Det ble en nydelig høstdag og opplevelsen fortalte meg noe om teksten: Teksten åpenbarer Guds skjønnhet og at Gud handler i universet. På samme måte som stjernen blir et instrument i å lede mennesker til Gud, kan naturen i sin helhet bli et instrument som formidler hvem Gud er. Hyrdene så englene og de så lyset, og de ble fra seg av glede (vers 10). Også vi - når vi ser og opplever Gudsåpenbaringen, ser hvem Jesus er, kan bli fylt av "jublende glede".

Åpenbaringstiden handler om misjon. Og denne teksten forteller oss at det er frelse for alle mennesker, enten de kommer øst eller vest. Vismennene kom fra en annen kultur enn den jødiske; de ble delaktige i frelsesbudskapet, og de ble delaktige i frelsesformidlingen.

Teksten vår i dag, sett i sammenheng med andre tekster i juletiden, forteller oss at budskapet gjelder alle lag i befolkningen, politikere, konger, intellektuelle, religiøse ledere, men også vanlige mennesker. Denne teksten vektlegger ikke hyrdene, men de intellektuelle og kongene og politikerne. Naturlig nok gikk vismennene først til kong Herodes, men nyheten om jødernes konge, om Messias, passet ikke inn i hans verdensbilde. Andre som så stjernen vil gjenkjenne ordene fra 4. mos 24,17, "En stjerne stiger opp fra Jakob, en kongsstav løfter seg fra Israel".

Gaver

Gavene spiller en stor rolle i denne teksten (vers 11). Det kinesiske tegnet for gave består av to deler. *Shi* relaterer til noe guddommelig, *Li* formidler en måte å uttrykke seg selv på, en måte å overbringe et budskap på. *Li* blir også mye brukt av Konfutius og uttrykker

et slags himmelsk prinsipp. I Vesten henger gaver ofte sammen med "ting", produkter og konsumenter. Min forståelse av gave ligger ikke bare i verdien, men like mye om 1) årsaken til at du gir og 2) personen du gir til. Når gaven ligger i butikken er den en "ting", når du har kjøpt den og gir den bort blir det gitt mening til tingen. Vismennene ga ikke ting, de ga respekt, ære, og de uttrykte glede. Derfor har gavene, slik det kommer uttrykk i teksten, med hengivelse og tilbedelse å gjøre.

Noen vil forbinde *gull* med en kongelig gave, med anerkjennelse av Jesusbarnet som konge og *røkelse* som en prestelig gave, med vektlegging av Jesus som yppersteprest. *Myrra* er en salve og kan henspille på Jesus som ble salvet for å gå i døden for oss. For meg er gull også noe verdifullt og symboliserer at vi gir Jesus det som er aller mest verdifullt for oss. Røkelse kjenner jeg godt til fra templer i Kina. Røkelse sprer en god duft, og i denne sammenhengen kan dette symbolisere vitnesbyrdet. Myrra er salven som minner oss om at det finnes helbredelse for sår, skuffelser og ødelagte liv.

Åndelig søken

Teksten forteller om vismann som søkte tegn og fulgte stjernen. Og de søker til de finner det de leter etter. Reisen er ikke lett, og mange mennesker er i dag på en livsreise, en åndelig reise, der de søker etter det opprinnelige, etter meningen i livet. Vi skal ta på alvor at det finnes mennesker som leter og søker på andre måter og på andre steder enn det vi som kirke er vant til.

Misjon

Vismennene ble sendt til Herodes for å minne han om løftene om Messias. Misjon og sendelse er sentralt i den kinesiske kirken. *God sends and God provides* - Gud sender og Gud sørger for oss. Etter at vismennene hadde funnet Jesusbarnet og gitt han gaver, ble Jesus "sendt" til Egypt, en lang og farlig reise. Kanskje var gavene fra vismennene en forutsetning for å kunne klare seg på den lange reisen. Misjon er ikke mulig om noen ikke deler det de har av materielle verdier.

Evangeliet også for den intellektuelle elite

I teksten spiller den intellektuelle elite en viktig rolle, de vil ofte se på seg selv som ansvarlige mennesker i samfunnet. Tradisjonelt, i min kultur, er de kjent for å være negative til kristendom og religion. Mao prøvde å avskaffe religionen og innsette seg selv som Gud. Den religiøse dimensjonen som holdt landet sammen, ble borte. Etter kulturrevolusjonen åpnet Kina opp for Vesten og vestlig tankegang på en ny måte.

De intellektuelle fikk nå muligheten til å studere i utlandet, lære ny teknologi og vitenskap. Men de våget samtidig å stille spørsmål om vestens tro og om Gud. Hvor er han? Hvem er han? Mange har funnet Gud og blitt funnet av Gud, gjennom observasjoner, studier og fellesskap. De fulgte "tegnet" - og det er i dag en stor bevegelse av kristne intellektuelle i Kina. Teksten oppfordrer oss til å stille de grunnleggende spørsmålene om Gud og hans eksistens, følge tegnene og finne den åpenbarte Kristus.

Tilbedelse/Gudstjeneste

Det synes som tilbedelsen og gudstjenesten er viktigere blant asiatiske kristne enn det som er tilfelle i Norge. På samme måte som vismennenes lange vandring mot Jesusbarnet, må mange kristne under andre himmelstrøk ofte gå i flere timer for å komme til søndagens gudstjeneste. Tilbedelsen og gudstjenestefellesskapet er viktig - og de vet de får møte den levende og åpenbarte Jesus Kristus. "Den som har sett og forstått denne åpenbaringen vil "komme for å hylle ham" (vers 2).

CHEN XIDA

Prest i den kinesiske menigheten, Oslo

1. s. e. Kr. åp.dag

14. januar 2007

*Luk 3,15-17.21-22

Luk. 3:15

Guds måter å gjøre ting på er alltid annerledes og høyere enn menneskelige forventninger.

Luk. 3:16

Hvem er Messias? Eller hvem døper med den Hellige Ånd? Bare Jesus er Messias. Sannheten er at det er bare Jesus som kan døpe med den Hellige Ånd. Dette går klart fram av alle fire evangeliene. Både Matteus, Markus, Lukas og Johannes sier det samme.

La oss lytte til Johannes Døperens ord, som er gjengitt i alle fire evangelier: "Jeg døper dere med vann til omvendelse, men han som kommer etter meg er sterkere enn jeg. Jeg er ikke en gang verdig til å ta av ham sandalene. Han skal døpe dere med den Hellige Ånd, og med ild." (Matt. 3:11)

"Jeg har døpt dere med vann, men han skal døpe dere med den Hellige Ånd." (Mark. 1:8)

"Jeg døper dere med vann, men det kommer en som er sterkere enn jeg. Jeg er ikke en gang verdig til å løse sandalremmen hans. Han skal døpe dere med den Hellige Ånd og ild." (Luk. 3:16) "Jeg så Ånden komme ned over ham som en due, og den ble over ham. Jeg visste ikke hvem han var, men han som sendte meg for å døpe med vann sa til meg: Han du ser Ånden komme ned og bli over, han er det som døper med Den Hellige Ånd." (Johs 1:32-33)

Døperen Johannes ble av Jesus selv kalt den største av alle profeter. (Luk 17:28) Vi kan være sikre på at ordene fra Johannes er like viktige eller kanskje til og med viktigere enn ordene hos Joel og Jesaja.

Luk. 3:17

Hva som skal bli de ugudeliges skjebne står i Salme 1:4-5. I 1.Kor. 3:13 står det: " - så skal det en gang vise seg hva slags arbeid hver enkelt har gjort. Dommens dag skal gjøre det klart, for den åpenbarer seg med ild, og ilden skal prøve hvordan den enkeltes verk er.

Herren vet hvordan han skal utfri de gudfryktige av prøvelser, men å holde de onde i

forvaring inntil straffen på dommens dag. (2. Peter 2:9 og Rom. 2:8)

Luk.3:21-22

Da Jesus ble døpt i vann, var det begynnelsen til hans undergjerninger her på jorda. Han ble også døpt med Den Hellige Ånd.

Etter at Johannes Døperen hadde døpt folket, ble også Jesus døpt, og mens han bad, åpnet himmelen seg.

Vi må ikke glemme at det har vært vitnesbyrdet til millioner glade kristne at dåpen med vann og Ånd har vært en vidunderlig opplevelse for dem. Det har gitt dem større kjærlighet til Jesus og mer styrke til å gjøre Hans vilje. Det har tatt bort følelsen av slit (slaveri) fra deres kristne tjeneste. For meg var det å ta imot dåpen i vannet og Ånden som å gå inn i et annet rom på min åndelige reise. Det gjorde at Den Hellige Ånd ble en virkelig person for meg. Det gav meg et kontaktpunkt med Gud som jeg aldri hadde opplevd før. Dette er noe å søke etter og hige etter.

I denne kommentaren vil jeg dele ting med dere som jeg tror vil skape hunger og tørst etter en slik bibelsk opplevelse.

Hva betyr det? Dåpen i vann og Ånd er en opplevelse som de troende kan få, etter å bekjenne og angre sin synd, - å bli født på ny, som man kan kalle det. Det blir utført av Jesus Kristus i den troendes liv, og blir tilegnet ved tro. Det innbefatter total overgivelse til Den Hellige Ånd. Formålet er å motta kraft til å vitne om Jesus Kristus for verden.

Dåpen med eller i vann og Ånd følges av åpenbare bevis, slik at en person kan vite sikkert at han har mottatt den. Det kan være nyttig å undersøke nøye ordet "døpe" for å se hva det betyr. Det greske ordet som vårt "døpe" er utledet fra, betyr å dyppe eller å neddykke/holde noe under vann. Hvis du dypet et tøyestykke i farge, hva skjer da? Tøyet blir aldri det samme igjen. Det vil bli farget. Kan du se hvordan dette bildet passer på deg hvis du ble "dypet" i Den Hellige Ånd? Du ville aldri bli den samme igjen, og du ville få samme farge eller samme natur som Ånden. Det greske ordet for å døpe betyr også å neddykke, som når en holder en svamp under vann.

Et annet eksempel er et synkende skip som er neddykket i havet. Dette kunne selvfølgelig ikke være en u-båt, for de holder seg jo tørre innvendig selv om de er neddykket. Men et vanlig skip som har gått under, vil ha vann omkring, inni og over alt. Det blir det samme som når du dypper en svamp i vannet, - den blir full av vann.

La oss igjen bruke dette bildet om deg når du bli døpt i Den Hellige Ånd. Du ville ikke bare være i Ånden, men Ånden ville også være i deg, og flyte gjennom hver minste del av deg. Legg merke til hvordan evangelisten Filip døpte i vann. "Så lot han vognen stanse, og begge to steg ned i vannet, både Filip og hoffmannen, og Filip døpte ham. Da de steg opp av vannet, rykket Herrens Ånd Filip bort, og hoffmannen så ham ikke lenger. Han fortsatte lykkelig sin reise." (Apgj. 8:38,39)

Akkurat som Filip gikk ned i vannet for å døpe hoffmannen, er Jesus den som døper oss i Ånden i følge Markus 1:8: "Jeg døper med vann, men han skal døpe dere med Den Hellige Ånd." Ånden er elementet, sammen med som vannet, som Jesus døper oss med. Jesus er den som døper.

Dåpen i Den Hellige Ånd, eller med Den Hellige Ånd, som vi kan kalle det, er bibelsk. Jeg har lyst til å illustrere hvor bibelsk dåpen i - eller med - Ånden er. Derfor vil jeg liste opp alle gangene den er nevnt i Bibelen, fulgt av hvem som har skrevet det, og hvem som har sagt det som står skrevet. Les hvert av disse skriftstedene for deg selv.

Bibelhenvi- sning	Forfatter	Utsagn av
Matt 3:4-6,11	Matt	Johannes døperen
Mark 1: 6-8	Mark	Johannes døperen
Luk 3:16	Luk	Johannes døperen
Joh 1:29-33	Joh	Johannes døperen
Ap.gj 1:1-5	Luk	Jesus
Ap.gj 11: 16-17	Luk	Peter og Jesus

Du kan se at det er syv forskjellige menn som har skrevet eller snakket om dåp i Den Hellige Ånd. Alle disse er selvfølgelig nøkkelpersoner i hele Bibelens beretning om menneskenes frelse. Hver av dem er fullstendig pålitelige kilder for informasjon. Det vi hører fra disse, kan vi stole på. Vi kunne til og med si: "Hvis dåpen i Den Hellige Ånd er god nok for disse

menneskene, er den god nok for deg og meg, og et hvert Guds barn."

La oss tenke oss et øyeblikk at det er en varm dag og du har lyst til å avkjøle deg. I nærheten er en forfriskende innsjø. For å bli kvitt din svette tilstand, kan du gjøre en av følgende ting: hoppe i vannet, bli våt, vasse, bli gjennomvåt osv. Det er mange måter å si en ting på, ikke sant? Har du noen gang blitt utrustet med kraft fra det høye? (Luk 24:49 Har du blitt fylt med Den Hellige Ånd (Apgj. 2:4), eller har du mottatt Den Hellige Ånd? (Apgj. 19:2)

Noen av disse uttrykkene beskriver det som virkelig hender når vi blir døpt i Den Hellige Ånd. Det er Guds oppgave, og din. Guds oppgave er å fylle. Han gjorde det med Jesus den dagen Han ble døpt, Den Hellige Ånd kom i en dues skikkelse, og en røst fra himmelen sa: "Du er min elskede sønn som jeg har behag i." Amen. Guds del er å fylle, å falle på, å utøse eller utruste med kraft. Vår del/oppgave er å ta imot. Det er viktig å huske at vi har det ansvaret.

La oss gå tilbake til Guds ord og se hvordan Jesus Kristus ble døpt. Gud har gitt oss et tydelig eksempel angående dåp og hvordan vi skal motta Den Hellige Ånd. Det er to parter i forhold til en gave - Gud har lært oss hvordan vi skal døpe og øse ut gaven ved Den Hellige Ånd.

Sett at noen tilbyr deg en nydelig gave, pakket inn i fargerikt, skinnende papir, med et rødt silkebånd rundt. Forestill deg at du avslår å ta imot gaven. Ved at du ikke mottar gaven gir du ikke ære til din venn giveren. Men la oss si at du tar imot gaven fra din venns hånd. Nå er den din, og du kan sette pris på den og glede deg over den, og slik gi mye ære til giveren. Den Hellige Ånd har allerede blitt gitt. Han er her. Han ble gitt til kirken på pinsedag.

Hvordan reagerte de troende i det nye testamentet på dåpen og åndsmeddelelsen, - hva er forskjellen? Da apostelen Peter gikk til huset til offiseren Kornelius, og begynte å tale om Kristus til menneskene som var samlet der, hendte noe merkelig. "Mens Peter fremdeles talte, kom Den Hellige Ånd over alle som hørte Ordet. De troende jøder som var kommet dit sammen med Peter, var forferdet over at Den Hellige Ånds gave ble utøst også over hedningene. For de hørte dem tale i tunger og

prise Gud. Da sa Peter: "Disse har fått Den Hellige Ånd likeså vel som vi. Kan noen da nekte dem vannet og hindre at de blir døpt?" Så bød han at de skulle døpes i Jesu Kristi navn." (Apgj. 10:44-48).

Her er et tilfelle da troende fikk Den Hellige Ånd før de ble døpt i vann. Hvorfor er både vannet og Ånden så viktige? Svaret er fordi de har helt forskjellig funksjon og formål. Det er mange forskjeller mellom dåp med og uten Den Hellige Ånd. En svært viktig forskjell er at dåpen i Den Hellige Ånd er et møte med Jesus. Det er Han som døper i Den Hellige Ånd. Intet menneske kan gjøre dette, bare Jesus.

Så vidunderlige fortellingene i GT er, så er de bare skygger som peker fram mot Jesus, den lovede Messias - det betyr den salvede. Han er den eneste som Gud gir ånden i fullt mål (Johs.3:34) Det betyr at Den Hellige Ånd i Jesus ikke kan bli målt. Det er mer av Den Hellige Ånd i Jesus enn det går an å definere/forestille seg. Det er ikke noen grenser for Ånden i Ham.

Bibelen forteller oss at i Jesus Kristus "er hele guddomsfylden legemlig til stede" (Kol.2:9). Dette betyr at hele Den Hellige Ånd er i Jesus som menneske. Det betyr at Jesus har ethvert kjennetegn, enhver gave, hver frukt og hver kraft som Den Hellige Ånd har.

Jesus viste ikke bare en del av Åndens kraft og karakter, slik som Saul, Moses og Elisas doble porsjon (1.Sam...osv.) Jesus hadde, og har fremdeles hele ånden hele tiden. Jesus er 100 prosent menneske og 100 prosent Gud. Mange tror at grunnen til at Jesus kunne gjøre under, var at han var født av en jomfru og unnfanget ved Gud. Det er bare en del av historien. Bibelen gjør det klart at Jesus kunne gjøre det han gjorde fordi Den Hellige Ånd hadde bolig i ham.

La oss gjøre slik som det er skrevet i Bibelen!
I Jesu navn

SARTOE KOLACO

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

TILSETTINGER

Agder og Telemark bispedømme

Agder og Telemark bispedømmeråd har i møte 18.10.06 tilsatt Ravn Karsrud som sokneprest i Notodden sokn.

Ravn Karsrud har bekreftet at han tar i mot stillingen.

SØKERE

Borg bispedømme

Søkere til stillingen som kapellan/ungdomsprest i Sarpsborg prosti i Borg bispedømme med tjenestested Tune, Greåker, Holleby og Solli sokn. I alt 2 søkere:

Tom Egil Nordengen, sokneprest, 32 år
Ole Jens Hovda, vikarprest, 45 år

Borg bispedømme

Søkere til stillingen som kapellan i Nedre Romerike prosti i Borg bispedømme med tjenestested Lillestrøm sokn. I alt 17 søkere:

Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Eirik Endresen, sokneprest, 59 år

Elin Lunde, menighetspedagog, 33 år
Elisabet Toven Diesen, vikarprest, 36 år
Hallvard Olavson Mosdøl, sjømannsprest, 34 år
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Jahn Aas, vikarprest, 38 år
Klara Midlang, kateketvikar, 32 år
B. Lennart Persson, vikarprest, 40 år
Arne Skare, student, 32 år
Hildigunn B. Hauger, prostiprestvikar, 30 år
Elisabet Kjetilstad, vikarprest, 29 år
Bjørn Erik Bentzen, prestevikar, 27 år
Gyrid Kristine Gunnes, student, 28 år
Sven Thore Kloster, student, 26 år
Ole Jakob Løland, student, 25 år

Borg bispedømme

Søkere til stillingen som kapellan i Follo prosti i Borg bispedømme med tjenestested Gjøfjell, Nesodden og Skoklefall sokn. I alt 10 søkere:
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Kjerstin Jensen, ungdomsprest, 30 år
Christian Borchsenius, vikarprest, 36 år
B. Lennart Persson, vikarprest, 40 år
Arne Skare, student, 32 år
Bjørn Erik Bentzen, prestevikar, 27 år
Karl Grieser, student, 32 år
Lars Kristian Gjone, student, 28 år
Lars Martin Hol, student, 27 år

Borg bispedømme

Søkere til stillingen som sokneprest i Follo prosti i Borg bispedømme med tjenestested Langhus sokn.

I alt 10 søkere:

Børre Aamodt Sneltorp, prostiprest, 54 år
Johannes Ulstein, fung. sokneprest, 50 år
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Eirik Endresen, sokneprest, 59 år
Edle D. Fremstad, kapellan, 38 år
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Gudbjørn Birkeland, vikarprest, 54 år
Tom Egil Nordengen, sokneprest, 32 år
Arne Skare, student, 32 år

Borg bispedømme

Søkere til stillingen som sokneprest i Follo prosti i Borg bispedømme med tjenestested Siggerud sokn.

I alt 10 søkere:

Børre Aamodt Sneltorp, prostiprest, 54 år
Eirik Endresen, sokneprest, 59 år
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Matthias Alpermann, sokneprest, 35 år
Gudbjørn Birkeland, vikarprest, 54 år
Kjerstin Jensen, ungdomsprest, 30 år
Tom Egil Nordengen, sokneprest, 32 år
Arne Skare, student, 32 år
Elisabet Kjetilstad, vikarprest, 29 år
Bjørn Erik Bentzen, prestevikar, 27 år

Iflg. tempoplan for innstillings- og tilsettingsprosessen regner bispedømmerådet med at tilsetting kan skje på møte 12.12. 2006.

Nidaros bispedømme

Søkere til stillingen som sokneprest Strinda prosti med Hoeggen sokn som tjenestested. I alt 7 søkere:

Gunvor Hofseth, Diakon, 54 år
Merete Sand, Rådgiver, 50 år
Verena Grønning, Kapellan, 52 år
Sveinung Tennfjord, Daglig leder, 41 år
Lise Martinussen, Kapellan, 41 år
Mann 35 år unntatt offentligheten
Matthias Alpermann, Sokneprest, 35 år

LEDIGE STILLINGER

Tunsberg og Telemark bispedømme

Prost i Lier prosti i Tunsberg bispedømme.

Embetet som prost i Lier prosti i Tunsberg bispedømme er ledig.

Prosten leder prestetjenesten i prostiet, bistår biskopen i dennes embetsutøvelse og utfører de gjøremål som tilligger embetet.

Embetet som prost setter særskilte krav til vilje og evne til samarbeid og medarbeiderskap. Prosten skal motivere medarbeidere og menigheter til å arbeide i samsvar med kirkens målsettinger. Personlig egnethet er viktig i denne lederrollen i bispedømmet.

Lier prosti har ca. 39 000 innbyggere og omfatter nedre del av Buskerud fylke med ni sokn i tre kommuner: Lier, Røyken og Hurum. Det er ti faste prestestillinger i prostiet medregnet prostipresten. I forbindelse med prosteskiftet intensiveres arbeidet med implementering av nye tjenesteordninger for menighetsprester. Fellesrådene har ca. 31 årsverk fordelt på ca. 41 personer. For perioden 2006-2009 er det dessuten gitt tilskudd til prosjektstillinger i trosopplæring til Røyken, Slemmestad og Nærnes, Åros og Tranby sokn.

Prostens kontor er knyttet til Frogner sokn og har sekretær i 50 % administrativ stilling. Etter nærmere bestemmelse av biskopen vil hoveddelen av prostens tjeneste som menighetsprest være knyttet til Frogner og Tranby sokn.

Den som blir utnevnt, må rette seg etter tjenesteordning for proster. Vedkommende må finne seg i endringer i gjøremål og embetsdistriktets utstrekning samt endringer i reglene for pensjon og aldersgrense.

Til embetet hører tjenestebolig (Opplysningsvesenets fond) med boplikt. Boligen ligger ved Frogner kirke og er bygget i 1740 med brutto boligareal på i underkant av 800 kvm. og hage på om lag 2,5 mål. Den som blir utnevnt, må finne seg i de avgjørelser som blir fastsatt om leie og bruk av boligen.

Søkere må opplyse om de behersker begge målformer. Målformen i prostiet er bokmål.

Kvinner oppfordres til å søke.

Søknad sendes tjenestevei og må være kommet inn til Kultur- og kirkedepartementet,

postboks 8030 Dep., 0030 Oslo innen 8. desember 2006.

Nærmere opplysninger om embetet er å finne på bispedømmets hjemmesider, www.kirken.no/tunsberg, ved henvendelse til fungerende prost Rolf Sommersteth, tlf. 99511520, eller stiftsdirektør Stein Unneberg tlf. 33354300/91376209.

Agder og Telemark bispedømme

Det er ledig stilling som sokneprest i Otredal prosti med Valle og Hylestad sokn og Bykle sokn som tenestestad.

Dei to sokna omfattar dei to kommunane Valle og Bykle, øvst i Setesdal i Aust-Agder. Utvida tenesteområde er Bygland sokn og Årdal sokn i nabokommunen Bygland, og utgjer øvre region i prostiet.

Fire ulike bygder ligg etter kvarandre langs Riksveg 9. Det er sju og ei halv mil frå Hylestad i sør, via kommunesentra i Valle og i Bykle, til Hovden i nord. I tillegg noko spreidd busetnad på gardar og mindre grendesamfunn. Her finn ein både jordbruk, vasskraftverk, entreprenørskap og ei sterk turistnæring i vekst i høgfjellet. Hovden er ein vintersportsstad, der det kan vere opp mot 20 000 turistar i jol, påske og andre høysesongshelger. Dette har innverknad på stillinga i høve til til dømes gudstenestetilbod, samarbeid med besøkande grupper og krisearbeid. Prestegarden ligg i Valle. Næraste by er Kristiansand, 16 mil sør for Valle.

Folketalet i Valle er i underkant av 1400, i Bykle litt under 900. Om lag 90% er medlem i Den norske kyrkja. Alle fire bygdene er kyrkje-stader, kyrkjene er jamt over i god stand:

- Hylestad kyrkje, 1839, 150 sitjeplassar, ca 20 gudstenester.
- Valle kyrkje, 1844, 400 sitjeplassar, ca 20 gudstenester.
- Bykle kyrkje, 2004, 220 sitjeplassar, ca 20 gudstenester.
- Bykle gamle kyrkje, 1620, 80 sitjeplassar, ikkje gudstenester.
- Fjellgardane kyrkje (Hovden), 1957, 110 sitjeplassar, ca 10 gudstenester.

Alle kyrkjene har gode orgel, alle er ganske nye eller nyrestaurerte. I tillegg til kyrkjene blir bedehus, samfunnshus og andre forsamlingslokale nytta til kristeleg arbeid. Det er kyrkjegard og bårhus i alle fire bygdene.

I begge sokn er det tilsett kyrkjevevje/sjef i fulle stillingar, der 40% av stillingane er kyrkje-lydsarbeid. Kantor/organist er i samarbeid med kulturskulen i kommunane, i Bykle 40%, i Valle 50% organiststilling. Kyrkjetenarar/klokkarar i små stillingar ved kvar kyrkje, knytt til gudstenester og kyrkjelege handlingar. Diakon i 70% stilling i prostiet, 30% av denne stillinga i Valle prestegjeld. Dei tilsette har arbeidsplass på litt ulike stader, soknepresten har kontor plass i Valle kommunehus, der også kyrkjesjefen i Valle har kontor.

I prestegjeldet blir det drive sundagsskular, barnekor, speidar, hobbygrupper og einskild-tiltak for barn og ungdom. Det er vanlegvis god oppslutnad om konfirmasjonen, kulla plar vere ca 25-30 totalt. Soknepresten har ansvaret for konfirmasjonsundervisninga. Setesdal vidaregåande skule har avdelingar i Valle og på Hovden. Samarbeidet mellom friviljuge og tilsette er godt. Det er Bibel/samtalegrupper for vaksne, har vore fleire Alphakurs, og er stadig møtehelger, hovudsakleg ved Normisjon og NLM. Det er alders- og sjukeheimar i Valle og Bykle, der soknepresten har andaktar. I Bykle er det ei pinseforsamling, og i Valle ein kyrkjelyd i Den evangeliske, lutherske frikyrkje.

Kyrkjelyden ønskjer ein sokneprest som

- har evne til åndeleg og strategisk leiing i prosessen med å bygge og utvikle kyrkje-lydsarbeidet.
- kan dokumentere gode samarbeidsevner og evne til nyskaping og utvikling.
- kan vere ein pådrivar for å løyse ut gåver og talent og rettleie tilsette og friviljuge i kyrkjelyden.

Kyrkjelyden hadde bispevisitas våren 2006. I visitasmelding og visitasrapporten kan ein få meir innsyn i kyrkjelydslivet. Denne kan ein få ved å vende seg til bispedømmekontoret eller eit av kyrkjekontora.

Stillinga er tillagt buplikt. Prestegarden er i god stand, bygd i 1924. Bustaden ligg solrikt og usjenert til rett ved Valle kyrkje. I første etasje ligg nyoppussa kjøkken med kjølerom og teglsteinsomn, toalett, tre stover og kontor.

I 2. etasje ligg fem soverom og bad. Det er planlagt å lage eige vaskerom. Det er garasje med vedbod, og 2 mål hage med frukttre og bærbuskar.

Området er flott for friluftsliv. Det er generelt gode sosiale tilhøve og vel utbygde kommunale tenester. Full barnehagedekning og gode omsorgsordningar. Det er gode sjansar for jobb for ektemake.

Stillinga lysast ut etter ny tenesteordning for Den norske kyrkja, gjeldande frå 01.07.04. Den som blir tilsett må rette seg etter:

- Endringar i tenesteordning for kyrkjelydsprestar og reglar om lønstillhøve og aldersgrense for geistlege tenestemenn.
- Eventuell deling eller regulering av prestegjeldet og bestemmelser i høve til teneste og tenesteområde.
- Eventuelle vedtak om leie, bruk og flytting av bustad.

Målforma er nynorsk, men søkjarar må kunne bruke begge målformer.

Stillinga er løna som sokneprest i kode 0930 lønnstrinn 51 - 68. Pensjonsinnkot. Til løna kjem regulativmessige godtgjersler og skyssgodtgjersle etter staten sitt regulativ.

Kvinner oppfordrast til å søkje.

Søknad med kopi av vitnemål, attestar, CV, referansar og utfylt skjema for standardopplysningar ved søknad på prestestilling i Agder og Telemark bispedøme, må være kome til Agder og Telemark bispedømeråd, Postboks 208, 4662 Kristiansand 2006 innan 01.12.2006. Skjema ligg på www.kirken.no/agder under fagområdepersonal, eller ein kan få det ved å vende seg til bispedømekontoret, tlf. 38105120. Her kan ein også få nærare opplysningar om stillinga. Andre som kan gje opplysningar om stillinga og innsyn i kyrkjelydsarbeidet er:

- Sokneprest Theis Salvesen, tlf. 37937111/99563376.
- Kyrkjeverje i Bykle Helene Horverak, tlf. 37938570/95204304.
- Kyrkjeshjef i Valle Sissa Ringstad, tlf. 37937524/97784706.

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Stavanger domprosti med særlig tjeneste i Stavanger Domkirkesokn.

Domkirkens prestegjeld har 7200 mennesker i soknet. Soknet omfattar en del av sentrum og Eiganes-Våland bydel. I prestegjeldet er det en barneskole, en ungdomskole og to videregående skoler. Menigheten driver to barnehager og prestene betjener fire eldreinstitusjoner.

Stavanger domkirke fra 1125 har en sentral plass i bybildet og i folks bevissthet.

Den ble restaurert i 1999. Kirken er åpen på dagtid, og både turister og fastboende benytter kirken i åpningstiden. Domkirkekjelleren er fra 1989 og har plass til ca. 60 personer.

Bispekapellet ble restaurert i 2000 og brukes til mindre samlinger. Menighetshuset Bethel ble rehabilitert i 1997 og rommer kontorer for alle ansatte i tillegg til ulike lokaler for menighetens virksomhet.

Gudstjenestelivet er variert og gudstjenestene godt besøkt. Det er høymesse hver søndag, hverdagsmesse onsdag morgen med påfølgende tekstgjennomgåelse for prestene og hverdagsmesse torsdag formiddag med påfølgende kirkekaffe. Ca. fire ganger i semesteret er det barnegudstjeneste lørdag formiddag og det er Taizébønn siste søndag i måneden.

Domkirkens mange kor driver planmessig og innføring i kirkens liturgi og sang.

Korene deltar ved gudstjenestene og arrangerer konserter. Menigheten har et aktivt diakonat og samarbeider med Kirkens Bymisjon.

Stavanger er europeisk kulturhovedstad i 2008. Prestetjenesten ved Domkirken vil være en ressurs i arbeidet med forberedelse og gjennomføring av denne kultursatsingen.

Prestene i Domkirken utgjør sammen med presten i St.Petri et samarbeidsområde innenfor domprostiets tjenestedistikt. Dette medfører samarbeid om tjenesteuter, konfirmanter og gudstjenester. Staben består av domprost med ca. 50 % tjeneste i menigheten, sokneprest med fast plass i menighetsrådet og oppgaver som domprostens stedfortreder, kappelan med blant annet særlig ansvar for konfirmanter i Domkirken menighet, to

domkantorer, korleder i 60 % stilling, kirke-tjener og daglig leder.

Menigheten søker en prest som kan gå inn i det bevisste liturgiske liv ved Domkirken, med vilje til å representere en inkluderende folkekirke, og som evner å kommunisere godt med ulike grupper innad og utad. Det legges vekt på fleksibilitet og evne til dialog, liturgisk og teologisk engasjement og refleksjon.

Målformen er bokmål.

Det er bolig knyttet til stillingen. Boligen inneholder 4 soverom, 2 stuer, 2 bad og garasje.

Stillingen lønnes i Stillingskode 0930 sokneprest, ltr. 51-68 i Statens lønnsregulativ.

Vanlige regulativmessige godtgjørelser. Skyss- og telefongodtgjørelse etter offentlige satser. Pensjonsinnskudd.

Tilsettingen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder og den som tilsettes må rette seg

- a. etter endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. samt
- b. avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål, særskilte samarbeidsområder og tjenestedistrikt.

Søknaden med CV, vitnemål, referanser og attester må være Stavanger bispedømmeråd i hende *innen 3. desember 2006*.

Nærmere opplysninger ved henvendelse til stiftsdirektør Åge Bognø tlf: 51846270 eller domprost Berit M. Andersen tlf. 51539652.

Stavanger bispedømme

Prost i Ytre Stavanger prosti i Stavanger bispedømme.

Embetet som prost i Ytre Stavanger prosti i Stavanger bispedømme er ledig fra 1. mai 2007.

Prosten leder prestedtjenesten i prostiet, gjør selv tjeneste som menighetsprest slik biskopen fastsetter, bistår biskopen i dennes embets-utøvelse og utfører for øvrig de gjøremål som tilligger prosteembetet. Prosten skal sørge for den nødvendige samordningen mellom preste-tjenesten og de kirkelige rådenes virksomhet og er - sammen med bispedømmets øvrige proster - en sentral medarbeider i gjennomføringen av bispedømmets strategi, med

diakoni, gudstjenesteliv og trosopplæring som prioriterte satsingsområder. Ny organisering av prestedtjenesten i samsvar med endringene i tjenesteordningene for menighetsprester og proster ble innført i hele bispedømmet fra 01.05.06.

Embetet som prost krever vilje og evne til samarbeid og medarbeiderskap og til å motivere medarbeidere og menigheter.

Ytre Stavanger prosti ble opprettet 1. januar 2006 i forbindelse med nyinndeling av bispedømmet i ti prostier mot tidligere åtte. Prostiet er ett av to prostier i Stavanger kommune og omfatter åtte sokn, Hillevåg, Hinna, Gausel, Madlamark, Hafrsfjord, Sunde, Tasta og Vardeneset med ca. 51 000 innbyggere. Prostiet utgjør en sirkel rundt domprostiet. For tiden er det ni offentlige prestestillinger i prostiet og til sammen vel 40 andre kirkelig stillinger. Prostesetet er lagt til Madlamark menighet, der prosten gjør tjeneste som menighetsprest slik biskopen fastsetter. Prostens kontor ligger i Madlamark kirke.

Den som blir utnevnt, må rette seg etter tjenesteordning for proster. Vedkommende må finne seg i endringer i gjøremål og embets-distriktets utstrekning, samt endringer i reglene for pensjon og aldersgrense.

Til stillingen hører kommunal tjenestebolig i Sophus Bugges gate 14, Stavanger, bygget i 1980 med brutto boligareal 217 kvm på 750 kvm. tomt. Den som blir utnevnt, må finne seg i de avgjørelser som blir fastsatt om leie og bruk av boligen.

Søkerne må opplyse om de behersker begge målformer.

Kvinner oppfordres til å søke.

Lønnstrinn 65-70. Herfra går vanlig pensjonsinnskudd.

Søknad sendes tjenestevei og må være kommet inn til Kultur- og kirkedepartementet, postboks 8030 Dep., 0030 Oslo *innen 8. desember 2006*.

Nærmere opplysninger om embetet, prostiet og den menighetsprestedtjenesten biskopen fastsetter for prosten i Madlamark menighet, er å finne på Stavanger bispedømmes hjemmeside, www.kirken.no/stavanger.

Henvendelser om embetet kan rettes til fungerende prost Kjell Farestveit, tlf. 51905770, eller stiftsdirektør Åge Bognø, tlf. 51846270.

Bjergvin bispedøme

Visjonen i Bjergvin bispedøme er å gjøre Kristus kjent, trodd, elsket og etterfulgt.

Det lyses ledig stilling som Ledende sokneprest i Bergen domkirke menighet med tjenestedistrikt i Bergen domprosti.

Bergen domkirke menighet ble etablert i 2002 da seks tidligere sokn i Bergen sentrum ble slått sammen til ett. Bispedømmet ønsket en vitalisering som åpnet for ytterligere samarbeid i Bergen sentrum. Sammenslåingen har lagt grunnlaget for en økt satsing på barn og unge og mange nye tilbud er startet, blant annet gjennom tildeling av trosopplæringsmidler.

Bergen domkirke menighet har fire menighetskirker med stor aktivitet. I 2005 ble det gjennomført 215 foreskrevne gudstjenester, 110 visler og 183 gravferder. 183 barn ble døpt og 84 unge ble konfirmert. Oppslutningen om konfirmasjonen har vært økende de siste årene. Barnas katedral i Nykirken har de siste årene trukket mange tusen skole- og barnehagebarn til kirken gjennom blant annet teaterforestillinger og kunstprosjekter. Menigheten har et rikt kirkemusikalsk liv. Et nytt menighetsmagasin - SPOR - er utviklet og kommer ut fem ganger i året.

Ledelse

Ledende sokneprest har ansvar for å lede prestetjenesten i Bergen domkirke menighet. Dette innebærer lederansvar for de fem prestene i menigheten, ledelse av prestemøter og stabsmøter. Ledende sokneprest sitter i menighetsrådet og har særskilt ansvar for strategisk planlegging og oppfølging av måldokument og strategiplanen i samarbeid med menighetsrådet. Vi ønsker derfor en medarbeider med visjoner og evne til nytenkning. Oppfølging av måldokumentet og strategiplanen innebærer prosjektarbeid og prosjektledelse.

Stillingen innebærer et tett samarbeid med Domprosten. Domprosten er overordnet og er samtidig en del av presteteamet i menigheten. Det er nylig utarbeidet instruks for prestene i menigheten. For tiden er det fire soknepreststillinger, en spesialpreststilling med særlig ansvar for barn og unge i tillegg til ledende sokneprest og domprosten.

Samarbeid

Menigheten har mange ansatte og mange frivillige medarbeidere. Vi ønsker en medarbeider som er dyktig på samarbeid og som er vant til å arbeide i team.

Andre arbeidsoppgaver

Følgende arbeidsoppgaver tilligger stillingen:

- Ledende sokneprest vikarierer for Domprosten ved hans fravær og har ansvar for å skaffe vikarer i prostiet.
- Ledende sokneprest fungerer som teamleder for prestene i Bergen domkirke menighet.
- Ledende sokneprest inngår i gudstjeneste-turnusen i menigheten. Det innebærer gudstjenester i soknets fire kirker, begravelser og visler.
- Tjenestesamtaler med prestene knyttet til den praktiske fordelingen av ansvar og oppgaver for den enkelte
- Ledende sokneprest har ansvar for å følge opp måldokumentet og strategiplanen.
- Ledende sokneprest deltar i prosjektarbeid knyttet til nye prosjekter i menigheten.

Til denne stillingen søker Bjergvin bispedøme en visjonær prest med gode lederegenskaper, evne til nytenkning, engasjement, gode samarbeidsevner, stor arbeidskapasitet, sosiale og kontaktskapende egenskaper. Det er en forutsetning at søkeren har erfaring med ledelse. Erfaring fra, eller interesse for arbeid med gudstjenestefornyelse, er ønskelig. Videre bør søkeren ha øye for at menigheten ligger midt i en storby og har et urbant preg.

Ledende sokneprest er med i prestekollegiet i domprostiet som har jevnligvis samlinger.

Kvinner oppfordres til å søke.

Til stillingen hører tjenesteboligen "Corps de garde" i Klostergaten 1 på Nordnes. Boligen er en gammel, verneverdig bygning som er totalrenovert. Huset har en boligflate på 250 kvm fordelt over 2 etasjer og et tårn på fire etasjer. Husleie etter fradragsregulativets bestemmelser.

Søker må opplyse om han eller hun behersker begge målformer.

Stillingen lønnes i stillingskode 0930 i ltr 51-68. Til lønnen kommer særlige regulativmessige godtgjøringer. Skyssgodtgjøring etter statens regulativ.

Spørsmål om stillingen kan rettes til domprost Ørnulf Elseth, tlf 55593276, eller seksjonsleder Liv R. Ågotnes på Bjørgvin bispedømmekontor, tlf 55306484.

Referansepersoner skal oppgis i søknaden.

Søknad med CV, referanser og attesterte kopi av vitnemål, attester m.v. sendes til Bjørgvin bispedømmeråd, Postboks 1960 Nordnes, 5817 Bergen innen 15.12.2006.

Bjørgvin bispedøme

Bjørgvin bispedøme sin visjon er å gjere Kristus kjent, trudd, elska og etterfølgd.

Det er ledig stilling som Sokneprest i med tenestestad i Vik, Vangsnes og Arna fjord sokn med Ytre Sogn prosti som tenestedistrikt.

Vik kommune ligg på sørsida av Sognefjorden i vakre omgjevnader. Vik er ei jordbruksbygd. Elles er det industri og serviceverksemd. Om sommaren er det stor gjennomgangstrafikk med turistar, og mange er innom dei gamle kyrkjene. Kommunen har eit rikt kulturliv og gode høve for friluftsliv og naturopplevingar. Det meste av året er det vegsamband over fjellet til Voss og ein kan reise ferjefritt både austover og vestover. Nordover må ein med ferje over Sognefjorden.

Sokna Vik (1851), Vangsnes (342), Arna fjord (182), Feios (243) og Fresvik (257) ligg i kommunen. Soknepresten har sete i sokneråda i Vik, Vangsnes og Arna fjord sokn og i fellesrådet. I tillegg er det ei halv soknepreststilling med hovudansvar for sokna Feios og Fresvik. Soknepresten må rekne med å gjere nokre tenester i prostiet utanfor tenestestaden. I minst same omfang vil andre prestar i prostiet gjere teneste i Vik, Vangsnes, og Arna fjord etter prostens si leing.

I Vik sokn er det 3 kyrkjer; Vik kyrkje, som ligg rett ved prestegarden, og dei to mellomalderkyrkjene Hove og Hopperstad. Hovudkyrkja er bygd i 1877 og har ca 450 sitjeplassar. Her er det gudstenester annakvar sundag. Ved sida av kyrkja ligg eit kyrkjelydshus som vart bygt i 1996. Dei to mellomalderkyrkjene vert nytta til vigslar, musikkmesser, konsertar, og til nokre gudstenester.

Vangsnes kyrkje har ca. 150 sitjeplassar og var nyrestaurert i 1986. Den ligg 11 km frå prestebustaden. Arna fjord kyrkje ligg 27 km frå prestebustaden. I begge desse kyrkjene er det gudsteneste kvar 4. sundag. Årleg er det ca 60 forordna gudstenester (ca 80 i alt), ca 35 gravferder og ca 10 vigslar i dei tre sokna i tenestområdet.

Den lokale staben utgjer kyrkjevjerje, soknediakon, tre kantorar, tre kyrkjjetenarar (2,3 stillingar), kyrkjelydssekretær og kyrkjelyds-pedagog tilsett i trusopplæringsprosjekt. Dei tilsette har stabsmøte kvar veke på kyrkjelydshuset i Vik. Kyrkjelydskontoret er plassert i kommunehuset i Vik sentrum. Det er elles fleire uløna medarbeidarar som gjer ein stor innsats i kyrkjelydsarbeidet.

Kyrkjelydane driv eit aktivt barne og ungdomsarbeid. I 2004 starta ein opp med trusopplæringsprosjekt (0-18 år) med særleg fokus på minikonfirmasjon og ungdomsarbeid. I alle sokn er det kvardagsskule/sundagsskule. I hovudsoknet har ein dessutan formiddagstreff for foreldre og småborn, barnekor, Triangelklubb, ungdomsklubb, kyrkjjetrim (8.-10.-klasse), Triaklubb, familiesamlingar, bibelgruppe og kyrkjekor. Aktivitetane i hovudsoknet er også tilbod for sokna rundt. Kyrkjelydane har kyrkjeblad, der presten også sit i redaksjonen.

Det Norske Misjonsselskap og Normisjon har fleire foreiningar og basarar i sokna, og elles har også Frelsesarmeen og ei Pinsemenighet noko verksemd.

Soknediakonen har saman med prestane ansvar for dei ulike tenestene på Vik bygde og sjukeheim. Presten i Vik har tilsynsansvar for Vik fengsel. I Vik er det også ei verna bedrift, og her har ein hatt eit nært samarbeid om ymse gudstenester og festar. Kommunen har også teke imot fleire flykningar dei siste åra som kyrkja har god kontakt med.

I Vik kommune er det barnehage og barne-skule i alle sokn. Ungdomsskulen for Vik, Vangsnes og Arna fjord ligg i Vik sokn. Det er god kontakt mellom kyrkje og skule.

Konfirmantundervisninga er felles for Vik, Vangsnes og Arna fjord og er lagt utanom skuletida. Ein nyttar kyrkjelydshuset og hovudkyrkja som undervisningsrom, og presten har her hovudansvar for ca 30-40 konfirmantar.

Prosten leier prestenesta i prostiet. Prosten kallar inn prestane månadleg til samlingar for fagleg utvikling, åndeleg fellesskap, orientering og drøfting. Prosten ønskjer å stimulere til teamutvikling mellom prestane og tverrfagleg samarbeid mellom dei ulike faggruppene i prostiet. Soknepresten har beredskapsvakt i turnus med dei 8 andre prestane i prostiet.

Prestebustaden ligg i Vik sentrum. Huset er bygd i 1952 og utvida i 1991. Huset fekk ny kledding og vart etterisolert i 2002. I første høgda er det to stover, kjøkenet, vaskerom, gang og toalett, og heimekontor. I 2 høgda er det 5 soverom og 2 bad/toalett. I kjellaren er det forutan bodar, to rom som kan nyttast til gjesterom/kjellarstove. Oppvarming skjer med straum og vedfyring. Det er ny dobbelgarasje og ein gammal garasje som vert nytta til uthus. Huset er bygd på flat tomt med ca. 2,5 mål velstelt hage. Til prestegarden høyrer også eit naust som for tida er leigd ut av OVF.

Vi søker etter ein prest med variert røynsle som ser det som ei positiv utfordring å gjere kyrkja til ein god møteplass i lokalsamfunnet og vitalisere folkekyrkja. Søkjaren må ha vilje og evne til samarbeid med løna og uløna medarbeidarar og fellesskapsbygging i kyrkjelyd og prosti.

Målforma er nynorsk.

Bispedømet har jamleg tilbod om arbeidsvegleiing. Bispedømet ynskjer fleire kvinner i presteneste.

Stillinga vert løna i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspenn 51-68. Pensjonsinnskot i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert løna etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjeringsar.

Førespurnad om stillinga kan rettast til prost Geir Sørebo, tlf. 57714110/95729172, eller seksjonsleiar Liv R. Ågotnes ved bispedømmekontoret, tlf. 55306484.

Søkjarar skal oppgje relevante referansar. Søknader med CV, referansar og attesterte kopi av relevante vitnemål og attestar skal sendast til Bjørgvin bispedømmekontor, P.b. 1960 Nordnes, 5817 Bergen.

Søknadsfrist: 11. januar 2007.

Sør-Hålogaland bispedømme

Ledig stilling som sokneprest i Salten prosti med særskilt tjenestested Leiranger.

Nærliggende tjenestested tilknyttet stillingen er også Sørfold, Hamarøy samt Drag/Helland. Stillingen skal foruten ordinær presteneste, ha fokus på å skape kontakt mellom ungdom og eksisterende nasjonale ungdomsorganisasjoner i samarbeid med prestene i regionen. Administrativt er soknepresten knyttet til Steigen kirkelige fellesråd med sete i Leinesfjord menighetsråd.

Leines kirke, 25 km fra Leinesfjord, er fra 1911. Norfold kirke ligger 9 km fra Leinesfjord og er en moderne arbeidskirke fra 1975. Steigen kirke er en vakker middelalderkirke som ligger 45 km fra Leinesfjord.

Det er et aktivt og engasjert prostilag i Salten prosti, hvor faglig utvikling, refleksjon over egen tjeneste, utvikling av godt medarbeiderskap og trivelige møtepunkter er i fokus.

Salten er kjent for vakker og variert natur, med spesielt gode forhold for friluftsliv, jakt og fiske.

Kulturlivet i regionen har lange og rike tradisjoner. Kultur- og musikkskolen har god opplutning. Dugnadsånd og frivillighet er drivkrefter i et variert organisasjons- og kulturliv. Fokus er rettet på gudstjenester, kirkelige handlinger og barne- og ungdomsaktiviteter knyttet til fasearbeid i dåpsopplæringen, konfirmantarbeidet og annet arbeid der kirkens ansatte står sentralt.

Sokneprestens arbeidsoppgaver vil i hovedsak være:

- Ordinær presteneste etter fastlagt turnus
- Skape kontakt mellom ungdom og etablerte landsdekkende kristne ungdomsorganisasjoner.
- Bistå med tjenester i de nærliggende tjenestestedene

Vi søker en person som er fleksibel, mulighetsorientert, samarbeidsvillig og tar initiativ. Det er også ønskelig med erfaring fra kristne ungdomsorganisasjoner.

Vi vil vektlegge personlig egnethet til stillingen.

Kvinner oppfordres til å søke.

Bokmål benyttes i skole og kirke.

Presteboligen ligger i Leinesfjord plassert like ved barnehage, skole, butikk, helseinstitusjon og Steigen rådhus. Boligen er i god stand, oppført i 1980 og er en enebolig på 92 m² over ett plan. Den har stue, oppholdsrom, 4 soverom, kjøkken, bad og vaskerom.

Den som blir tilsatt må finne seg i de bestemmelser som blir truffet om leie og bruk, evt. også flytting av bosted.

Stillingen lønnes etter Statens regulativ og er plassert i lønnsplanet 51-68. I tillegg kommer særlige regulativmessige godtgjøringer.

Skyssgodtgjørelse utbetales etter Statens regulativ. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til prosten i Salten, Bjørg Finnbakk på tlf. 75601086, eller ved å ringe Sør-Hålogaland bispedømmekontor - 75548550.

Søknad med CV, referanser, bekreftede vitnemål og attester sendes Sør-Hålogaland Bispedømmeråd, Tolder Holmers vei 11, 8003 Bodø innen 15.12.06.

Se også LK nr. 21.06 17.11.06, Aetats nettsider samt www.kirken.no/sor-haalogaland.

Sør-Hålogaland bispedømme

Ledig nyopprettet stilling som kapellan i Ofoten prosti med særskilt tjenestested Narvik sokn - 3. gangs utlysning.

Det er vedtatt nye tjenesteordninger for prestene i Ofoten prosti. Ordningen ble iverksatt fra 1.2.2006, og implementeringen av disse nye ordningene er nå i gang.

Narvik Kirkelige Fellesrådsområde omfatter soknene Bjerkvik, Narvik; Ankenes og Skjomen. Til sammen bor det ca 18600 innbyggere i byen Narvik, og av disse bor ca. 11500 i Narvik sokn. Soknet omfatter selve bykjernen samt Fagernes/Kvitsandøra syd for byen og Straumsnes/Hergot nord for byen.

Flere frikirkesamfunn er også representert i byen.

Narvik by ble grunnlagt i 1902, og har i alle år siden vært hovedutskipningshavna for malm fra malmfeltene til LKAB i Nord-Sverige.

Narvik er i dag et transportsenter, og det satses på å utvikle de muligheter som ligger her. E-6 går gjennom Narvik. Der er jernbaneforbindelse med kontinentet gjennom Sverige. Buss går daglig til Fauske med togforbindelse videre sørover. Det er også daglige bussavganger til Tromsø og daglig hurtigbåtforbindelse til Svolve. Evenes flyplass ligger en drøy times biltur fra Narvik. I selve byen ligger Framneslia kortbaneflyplass med daglige avganger til Bodø. Mellomriksveien til Kiruna ble åpnet i 1984. Det er også daglig bussavgang fra Narvik til Kiruna og stamruteflyplassen der.

Byen har dessuten en rekke høyteknologiske arbeidsplasser, og Høyskolen i Narvik gir bl.a. utdanning på høyeste nivå innen dette feltet, og det er også sykepleierutdanning ved høyskolen. Narvik Sykehus er en del av Hålogaland-Sykehuset, og sykehuset er både en viktig trykghetsfaktor for byen samt en stor arbeidsplass.

Narvik ligger dessuten i en naturperle. Her er fjell og fjord og svært gode muligheter for aktiviteter både sommer og vinter. Byen har et av de beste slalom- og utforbakkene i landet samt Bjørnfjell med vidder og sportsanlegg. I Skjomen finnes også en flott golfbane.

Narvik er også kjent for et rikt kulturliv med kommunal musikksskole og mange profesjonelle musikere.

I Narvik sokn ligger det fem barneskoler, to store ungdomsskoler. Barnehagetilbudet er godt utbygd. Samarbeidet mellom skole - kirke fungerer godt.

I soknet ligger det også 3 sykehjem - Bo og servicesenter. Dessuten flere omsorgsboliger.

Siden 1997 har det vært Sykehus- og institusjonsprest i Narvik med ansvar for den prestelige betjening på sykehuset og sykehjemmene. Her er også byens prester med i et andaktssamarbeid, og i dette arbeidet vil også kapellanen ta del.

Narvik har også et godt tilbud når det gjelder videregående skoler.

Her kan det også nevnes det er gitt et tilbud til Høyskolen i Narvik når det gjelder studentpresttjenesten. Til nå har prostipresten vært med i omsorgsteamet på høyskolen, og han har vært tilstede på studentprestkontoret

ca. 3 t. pr uke. Det er naturlig at denne oppgaven inngår i den nye kapellanstillingens ansvarsområde.

I Narvik sokn ligger byens smykke sentralt i Kirkeparken - Narvik kirke fra 1925. Den har 750 sitteplasser samt et førsteklasses orgel med 42 stemmer. I Narvik kirke er det gudstjenester alle søn- og helligdager. Fredskapellet som ligger ved innkjøringen til byen fra nord, ble bygget i 1956, og fungerer som byens gravkapell og krematorium. Kirken er også vigslet til gudstjenstelig bruk, og her holdes noen gudstjenester i løpet av året. I Straumsnes-Hergot området nord for byen er det gudstjeneste en gang pr. måned i Hergot kapell fra 2004. Det holdes dessuten månedlige kveldsgudstjenester- Tomasmesser, Taize-gudstjenester m.m. - i Sjømannskirken. Til nå har prostipresten hatt ansvaret for dette gudstjenestetilbudet.

I påsken og tidlig høst holdes også gudstjenester i Bjørnffjell sportskapell, her er det også gode overnattingsmuligheter for familier eller mindre grupper.

Dette skulle vise at vi har mange flotte kirkebygg i soknet.

Når det gjelder kirkegårder, så ligger hovedkirkegården ved Fredskapellet. Dessuten er det en kirkegård på Hergot - her også med graver tilbake til rallartiden.

Ved Narvik kirke ligger Narvik Menighetshus fra 1976. Et menighetshus som rommer kontor for kirkestaben i soknet, kontor for prosten i Ofoten og prostipresten i Ofoten samt for Barne- og familiearbeideren i Normisjon. Bygget er godt tilrettelagt for forskjellige menighetsaktiviteter, og det leies også ut til lag og foreninger i byen.

Staben i Narvik sokn består nå av sokneprest, kapellan, administrativ leder, kateket, organist og kirketjener/renholder - alle i hel stilling. Menighetsrådet, med støtte fra Narvik Kirkelige Fellesråd, finansierer en barne- og ungdomsarbeiderstilling i 75%.

Kirkegårdsarbeiderne har sitt arbeidssted på Fredskapellet. Kirkevergen i Narvik har kontorsted med sin stab på Narvik rådhus. Det arbeides for at kirkevergen med stab flyttes til Narvik Menighetshus.

Prosten gjør menighetstjeneste i Narvik etter nærmere avtale, og prostipresten vil også være

til hjelp i Narvik når det ikke er avtalt tjenester ute i prostiet. Det er i gang arbeid med å legge til rette for et mer variert gudstjenesteliv i menigheten, og kapellane vil få en viktig rolle i dette. Prestene har normalt alternerende tjenesteuter med kirkelige handlinger og fordeler gudstjenestene mellom seg.

Kateketen har, i samarbeid med kapellan, ansvar for gjennomføring av konfirmanntiden. Konfirmantforberedelsen foregår fra september til mai. Konfirmanttallet ligger på ca.80. Det er dessuten ungdomsklubb på menighetshuset og et Ten-sing kor. Det forventes at kapellane skal gå inn i ungdomsarbeidet i soknet, samt delta i å samordne arbeid på dette området mellom soknene i Narvik.

Soknepresten vil ha sin oppmerksomhet rettet mer mot de voksne i menigheten. Dessuten har soknepresten sete i Narvik Menighetsråd med kapellane som fast vikar.

Organisten driver Minores, barne- og ungdomskantoriet, Narvik Kirkekor og Narvik Kirkes Kammerkor. Det kirkemusikalske arbeidet i soknet drives godt, og korene er viktige støttespillere i gudstjenestearbeidet, og i kirkens kulturarbeid. Det arbeides med å få styrker organistressursen i soknet.

Dessuten drives det søndagsskole, barneklubb, trilletreff m.m. Det er også flere lag og foreninger i menigheten, og frivillige medarbeidere gjør en god innsats i forskjellige sammenhenger.

Samarbeidet mellom soknene i Narvik er godt, samtidig ser vi gode muligheter for å utvikle dette arbeidet. På prostiplan er det opprettet prostråd som tar seg av enkelte fellestiltak i prostiet. Alle ansatte samles regelmessig til fagdager. Dessuten er det også regelmessige prestemøter i prostiet.

Det økumeniske arbeidet fungerer også bra. Predikantringen har regelmessige møter, og vi har noen fellestiltak hvert år.

Det søkes da etter en kapellan som:

- søker en allsidig og utfordrende tjeneste
- som har en særlig motivasjon for å inkludere de unge
- som ønsker å arbeide i team både med tilsatte og frivillige medarbeidere
- som vil bidra til å utvikle et variert gudstjenesteliv

- som ønsker å styrke menighetens både kulturelle og diakonale profil

Tjenestebolig med boplikt ligger i Tunnelveien 9 i Narvik med korte avstander til kirke, skoler, Menighetshus m.m.

Huset er fra 1954. Det er en enebolig i to etasjer på ca. 200 kvm.

I første etasje er det entre, stue, kjøkken, TV-rom, hjemmekontor og bad. I andre etasje er det 4 soverom, bad og bod. Kjelleren inneholder vaskerom og tørkerom, kjellerstue, boder m.m.

Boligen ble omfattende restaurert i 1986, og den er i god stand. Til boligen hører ca. 1,5 mål hage, terrasse og garasje.

Målformen i kirke og skole er bokmål. Vi vil legge vekt på personlig egnethet til stillingen.

Stillingen har Ofoten prosti som tjenestedistrikt. Dette innebærer at kapellanen kan bli pålagt av prosten å bistå med tjenester i prostiet.

Stillingen lønnes som kapellan, lønnstrinn 44-59. Pensjonsinnskudd. Skyssgodtgjøring.

Opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til prosten i Ofoten, Ingvar Hindenes - tlf: 76965840/1 - mobltlf: 97775344, eller Sør-Hålogaland bispedømmekontor tlf. 75548550.

Søknad med CV, bekreftede vitnemål, attester og referanser sendes til: Sør-Hålogaland bispedømmekontor, Tolder Holmersv. 11, 8003 Bodø, innen 15.12.06.

Se også Aetats nettsider samt www.kirken.no/sor-haalogaland.

Sør-Hålogaland bispedømme

Ledig soknepreststilling i Lofoten prosti med særlig tjenestested Buksnes i Vestvågøy.

Vi søker etter en ny sokneprest til en spennende stilling i en spennende menighet. Generelt henvises det til tjenesteordning for sokneprester.

Buksnes Menighetsråd har satt opp en liste med prioriterte satsingsområder for de kommende 4 årene. På toppen av denne listen står følgende 4 punkter:

1. Gudstjenester
2. Ungdom / ungdomsarbeid
3. Barn / barnearbeid
4. Temakvelder for voksne

Vi ønsker en sokneprest som kan være med å nå disse målsettingene, i samarbeid med råd, frivillige og andre ansatte. I tillegg ønsker vi oss en prest som har evne til å kommunisere godt med alle dem som har kirka i hjertet sitt, uten at de nødvendigvis kommer til kirke hver søndag. Presten må delta i konfirmantarbeidet, sammen med kateket og soknepresten i Hol.

Buksnes menighet har et aktivt menighetsarbeid med diakoniutvalg, undervisningsutvalg, misjonsutvalg, kirkemusikkutvalg; med barnekor, barneklubb, kirkekor, KFUK/KFUM speidere etc. Det er videre flere misjonsforeninger samt et sterkt innslag av den førstefødte retning av den læstadianske bevegelse.

Det holdes regelmessig gudstjenester på menighetshuset på Leknes og en gang i mellom et par andre steder, de øvrige gudstjenester finner sted i kirken. Kirkesøkningen på vanlig forordnede gudstjenester er god - ca. 150 på årsgjennomsnitt for Buksnes kirke. Kirken er bygget i 1905 i en særpreget stavkirkestil (dragehodestil), er lys og trivelig med plass til 6-700 mennesker.

Buksnes menighet ligger i Vestvågøy kommune, den største kommunen i Lofoten. Det er den største menigheten i kommunen med ca 5300 av kommunens totalt 11000 innbyggere. I tillegg til Buksnes er det 4 andre menigheter i kommunen (Hol, Stamsund, Valberg og Borge). De 4 prestene som jobber i kommunen har et godt samarbeid. Dette vil bli videre utviklet i forbindelse med den nye tjenesteordningen som er trådt i kraft. Soknepresten i Borge har en koordinerende funksjon for prestetjenesten i Vestvågøy fellesområde, i samarbeid med prosten i Lofoten. Både sykehuset og kommunens to sykehjem ligger innenfor Buksnes Menighet. Betjeningen av disse fordeles mellom prestene i kommunen.

Hol og Buksnes menigheter deler kontor på menighetshuset på Leknes og har et tett samarbeid. Soknepresten i Buksnes har Hol menighet som nærliggende arbeidsområde,

mens soknepresten i Hol har Buksnes som nærliggende arbeidsområde og gjør en god del tjeneste i der. Kateketen jobber 80% stilling i Buksnes, 20% i Hol. Vi har også felles kirketjener (80%), organist (80%), diakonimedarbeider (50%), kontorfullmektig (50%) og graver (100%).

Det er et godt forhold og samarbeid med andre kirkesamfunn i kommunen (blant annet pinsevenner, den katolske kirke og en adventistmenighet). Pinsebevegelsen har Nord-Norges største menighet på Vestvågøy med nytt forsamlingshus på Leknes.

Det er også et godt samarbeid mellom kirke og skole. Det er fire grunnskoler og to videregående skoler innen menigheten. Planene for samarbeide med skoler og barnehager skal nå revideres. Bokmål benyttes i kirke og skole.

Vestvågøy er en av landets største fiskerikommuner og blant landsdelens største jordbrukskommuner. Utover dette har Vestvågøy et rikt og variert næringsliv innen tjenesteytende næringer. Nordlandssykehuset avdeling Lofoten er en stor arbeidsplass på Gravdal. Kommunen kan by på et rikt kulturliv med både vikingmuseum, kulturskole, kino, rideanlegg og en lang rekke idrettslag med flotte anlegg. Alt dette i kombinasjon med en stor-slått natur som byr på mange opplevelser gjør at Vestvågøy kommune er et godt sted å bo. Innenfor Buksnes Menighet har vi tettstedene Leknes, Gravdal og Ballstad.

Presteboligen ligger på Gravdal. Den ble totalrenovert i 1995, har meget god plass og holder en god standard. Presteboligen eies av Opplysningsvesenets fond. Det vil bli utført en del vedlikeholdsarbeider i boligen før innflytting. Rundt boligen er det en stor hage. Fra prestegården er det 400 meter til barneskole, 600 meter til butikken, 1 km til nærmeste barnehage, 1 km til sykehus og sykehjem. Til kommunesentrum Leknes er det 5 km.

Stillingen lønnes etter Statens regulativ og er plassert i lønnskode 0930 i ltr. 51-68. I tillegg kommer særlige regulativmessige godtgjøringer. Skyssgodtgjørelse utbetales etter Statens regulativ. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse. For bruken av tjenestebolig svares husleie etter fradragregulativets bestemmelser.

Den som tilsettes må finne seg i de bestem-

melser som blir truffet om leie og bruk, eventuelt også flytting av bosted.

For mer informasjon om menighet, bilder av kirke og prestegård m.m., se på våre nettsider: www.vestvagoy.kirken.no. Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til Menighetsrådsleder i Buksnes tlf. 48308338/76081986, kirkekontoret i Buksnes tlf. 76056730, Prosten i Lofoten tlf. 75420365, eller Sør-Hålogaland bispedømmekontor tlf. 75548550.

Søknad med CV, referanser, bekreftede vitnemål og attester sendes Sør-Hålogaland Bispedømmeråd, Tolder Holmers vei 11, 8003 Bodø innen 15.12.06.

Se også Aetats nettsider samt www.kirken.no/sor-haalogaland.

Returadresse:
Luther Forlag
Grensen 3
0159 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av praktikumsrektor Halvor Nordhaug, rektor Vidar L. Haanes, prost Jan Otto Myrseth og kapellan Sunniva Gylver.

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO
Red. sekr.: Eyolf Berg
Tlf. 91 17 65 37
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLÉGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan sendes til ovenstående e-post adresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Björg Gjelsvik,
Bok & Media AS, Grensen 3, 0159 OSLO.
Tlf. 22 00 87 70. Fax. 22 00 87 71.
e-post: bjorg.gjelsvik@bokogmedia.no

Pris kr. 490,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 550,- pr. år.
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 7 annonsemoduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 375,- +moms
2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 615,- +moms
3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1090,- +moms
4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1090,- +moms
5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 1700,- +moms
6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 1940,- +moms
7. *Dobbelside* (Høyde 177 mm, bredde 2x127 mm) kr. 3500,- + moms.

ISSN 0332-5431

